

[6th March 1958]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN *RE* RECEIPT OF AMENDMENTS TO GOVERNMENT BILLS.

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that I have fixed 5 p.m. on Friday, the 7th March 1958, as the time and date up to which amendments to the following Government Bills will be received :—

(1) The Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957).

(2) The Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958).

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59—*cont.*

3-10
p.m.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, ever since I entered the Council on its reconstitution after the War, I have been waiting patiently year after year to see whether the Finance Minister of the day would introduce a Budget with no fresh taxes. I thought I might perhaps imitate the Crown Prosecutor who, on certain occasions, presented White Gloves to the Hon. Judge trying Sessions cases, and I too might have the fortune of handing similar White Gloves to the Hon. the Minister for Finance. So far, I have been denied that privilege. I doubt whether I will get that privilege at all, as my term as Member is coming to a close. Whenever taxation proposals are brought forward by the Government, the question is necessarily asked by Members of this House—not merely those who are sitting on this side—whether further taxation is necessary, whether it is equitable and whether it can be shared in a manner that will certainly mean that no particular section is heavily hit. These are the general principles that should underlie taxation measures wherever they may be introduced. I propose to examine the present proposals in the light of certain questions I shall pose for myself.

Is taxation necessary? The Hon. the Leader of the House has, in a very brief but very lucid statement, mentioned that while there was a deficit of Rs. 333 lakhs when the Budget was presented last year, after taking into account the taxes then introduced, there is now a surplus of five lakhs of rupees. Taking into account the award of the Finance Commission, the excess income is only something like Rs. 164 lakhs. Yet, the deficit has been converted into a surplus. Now, one may ask how this windfall came. As I read the Budget estimates and the revised estimates, as given in this very valuable book, I see that, for the year 1957-58, the Budget estimate under the head "Land Revenue" was Rs. 585 lakhs whereas the revised estimate has come to Rs. 628 lakhs. Under "Stamps," the Budget estimate was Rs. 341 lakhs whereas the revised estimate has come to Rs. 352 lakhs. So also, under "Forests", the Budget

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

estimate was Rs. 110 lakhs and the revised estimate is Rs. 130 lakhs. Under "Tax on Vehicles", the figure has risen from Rs. 382 lakhs to Rs. 445 lakhs. Lastly under 'Other Taxes', the figure has risen from Rs. 1339 lakhs to Rs. 1500 lakhs. It seems to me and to many others of my way of thinking that perhaps the Finance Department is quite correct in adopting a very conservative attitude so far as the revenue is concerned. But there is also a feeling that such conservative estimates lead the Ministry to think of extra taxes every year. I will take up the question whether these taxes are justified.

The first of the taxes proposed is enhancement of sales tax on motor spirit other than petrol, viz., diesel oil, from 10 nP. to 35 nP., which is expected to yield Rs. 70 lakhs. I may venture to suggest with some degree of confidence that, for some special reason which we cannot know, the yield will touch the one crore mark rather than otherwise. In other words, the Finance Minister is going to expect from the enhancement of sales tax—not on account of the imposition of a new duty but merely on account of the enhancement of an existing duty on a single item—a revenue of 1/60th of the total revenue of the State. The Hon. the Leader of the House gave a very plausible explanation why this tax had to be increased. In the course of his speech, he said—

"Petrol is already taxed at 37 nP. per gallon, and there is little justification for the differential treatment accorded to diesel operators, considering that diesel gives about the same mileage as petrol and is about rupee one per gallon cheaper than petrol."

I remember the time when the tax on petrol was increased and then the argument used by the Treasury Bench was that petrol was the rich man's luxury and that it did not matter, if it cost a little more. The Government said, 'Let there be fewer cars and let those who want cars be affected.' To-day a different argument is used. Diesel oil, which was supposed to be the poor man's necessity—particularly the agriculturists—then, is now taxed. It seems to me that the Treasury Bench cannot have it both ways. They cannot say, 'heads we win, tails you lose'. But I feel that this is the philosophy on which this tax is based. Let me try to correct the Hon. the Leader of the House, if I may do so, with respect. A diesel engine costs eight to ten thousand rupees to be fitted into a bus or a truck. A bus or truck which probably costs twenty to thirty thousand rupees will cost ten thousand rupees more if it is to be fitted with a diesel engine. In other words, the same bus which was running on petrol at a less cost in the beginning would become much more costly, to the extent of ten thousand rupees, the moment the new engine was fitted.

Then, Sir, there is another very important point that I wish to bring to your notice. I wonder if the Finance Secretariat has considered this aspect of the question. What is the price at which diesel oil is sold at present in the border areas? Now, my information is that it is sold in the border areas at a much lower price than

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

perhaps the price that would be charged in this State after the imposition of the sales tax. I may give the figures, with reference to the rates of tax in the border areas. The sales tax hitherto paid per gallon of diesel oil in this State—I mean high speed and light diesel oil—is 10 nP., at a single point. In Andhra it is 18.75 per gallon. They have not increased it. In Kerala State, it is eight per cent payable by the first seller. In Mysore, it is 19 nP. per gallon. In Pondicherry, it is about 7 nP. per gallon. I want the House to realise that with all such rates of tax, diesel oil is still sold at a cheaper price in border areas. Remember, it is 35 nP. in our State. Therefore, the cost will almost be double the cost in border areas. In this context, it is perfectly easy to evade this tax by bringing diesel oil from these places. I have made a calculation and the Hon. the Minister for Finance may perhaps verify. If he looks into the matter, he will find that it will pay anybody to get a whole lorry load of diesel oil from any of these border areas up to 200 miles within our State. He can yet make a good profit. The person to whom he sells the oil also may make some profit. But the Government will not make any with all the enhancement of the rate. I want to ask whether this aspect has been taken into consideration.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: They will barricade.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: We are all barricaded. (Laughter.) But I may ask, 'What is the effect of this tax on agriculture?' To-day many of the pumpsets are worked, not with electricity but with diesel oil. Diesel oil is used in large quantities by agriculturists. The persons who will certainly suffer most are the agriculturists who use this diesel oil. Agricultural production may, in consequence, be very much less. I wonder whether the Hon. the Minister for Agriculture has had his say in this matter, in view of the rather uncomfortable position in which the majority of agriculturists using diesel oil will find themselves. Sir, the increase itself is phenomenal—25 nP.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Just four annas per gallon.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: It is about 300 per cent increase.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I am not a good mathematician. I leave it to Mr. Mohamed Raza Khan. (Laughter.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: When no tax is there, even one per cent levy is opposed.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I will then come to agricultural income-tax. When some time ago, income-tax on plantations—it was called agricultural income-tax—was introduced, it was the general impression that it would not be extended much further. But the agriculturists of our State are in a

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

phenomenally lucky position. They are always waiting Micawber-like for something to turn up and when that something does turn up, they find it to their disadvantage and not advantage. So it is from time to time, my esteemed Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar and myself—ne owning a few acres of land and I owning no acres at all (laughter)—have concentrated our attention on this subject and tried to exhaust ourselves in pleading the cause of the agriculturists. But no impression has been made. What is more surprising is that while all the rates of plantation income-tax have been applied *mutatis mutandis* to agricultural income, there is a further generous provision that any income that may be fixed at Rs. 3,000 is also subject to the increased slab according to income-tax rates. How this is going to be done is a problem that I for one am not able to understand. Are the Government going to ask the income-tax officials to send all their reports? Are they going to expect persons to give true returns of income-tax? Let me ask, 'How are the Government going to assess one's income so far as agricultural income-tax is concerned?' At the time when the crop yields something, as it is—the Hon. the Revenue Minister is looking at me; he knows what I stated the other day—I think the landowner will have, just as the zamindar had by reducing the rate of return to him to almost a cipher, a good multiple of that cipher with which he should be content. What is the landowner to pay? What are the conditions in which the Government will be in a position to say what the agricultural income is and then to tax? When the Bill is introduced, as I am sure it will be, because once these measures are proposed in the Council and the Assembly, more particularly in the Assembly, it will be impossible for any Government to withdraw them, I hope that due consideration will be given to these points, and although I know that the Council may not have the opportunity to sit on a Select Committee because it will be considered a Money Bill, I do hope that the other House at least will have some people put on the Select Committee, some Members who belong to the Party in power and who have been forced to express their opinions not entirely favourable for these measures.

3-20
P.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We may invite some of the Members of the Council also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: To avoid any conflict later on. (Laughter).

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I hope, Sir, your excellent piece of advice will be followed. But I want to invite the attention of the Government to a very lucid and informative speech that was delivered by one of the very eminent leaders of the Congress Party, Sri Santanam, who was a Minister at the Centre, who later on was the Lieutenant-Governor of a State, and who has studied this problem, as few can have the opportunity to do, as Chairman of the Finance Commission. In the course of two illuminating lectures, he has suggested that the only way to increase agricultural production is to go back on the slogan that the tiller of

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

the soil should own the soil. There is no other way by which we can get more of agricultural produce. Like many other slogans that we have been repeating year after year and that have fortunately found a decent burial, I hope this also will find a decent burial. The reason why I say that is this. The Hon. Minister himself has given the explanation in his Budget speech. The Hon. the Finance Minister has stated, 'We have indeed made substantial appropriations for various measures of agricultural development, such as irrigation, soil conservation, seed-multiplication, manure distribution, and marketing organizations, but all this outlay may not give a full return unless we can make the tiller of the soil aware of the facilities organized for his benefit. Better seeds may be produced in abundance in the State seed farms, but the peasant may continue to use the inferior strain in his possession. He may not know from where to secure chemical fertilizers and insecticides, and it is not easy for him to approach in time the local authority competent to sanction him an agricultural loan.' Sir, I cannot put the case better for failure of increase in production in the agricultural sector. Unless we have people who realise the importance of these measures and unless we have people who can go to the help of the tiller of the soil and give him what he wants for this purpose, it is no use thinking of any increase in agricultural production. Although I have spoken somewhat strongly about the necessity to review the slogan 'the tiller of the soil being the owner and this one acre', it will be impossible for us to keep pace with the necessity for increasing agricultural production and also to see that food crops are maintained in this state, at any rate.

Reference has been made to the co-operative movement. My hon. Friend Sri Narayanaswamy Pillai is an expert in the matter and all that I can say is this. I do not know what recommendations have been accepted and what recommendations have been given the go-by, of the Committee over which he presided some time ago. But I have some little experience of co-operative movements and co-operative societies in certain sectors. I do not put it forward as a general example. But unless the co-operative societies are free from all political influences, all party influences, unless they are purified and unless they function in a manner which inspires the confidence of, what we use to call, the common man, the co-operative societies will never prosper. You may show on paper an increase in the number of those who are members of the co-operative societies. But I know of several co-operative societies, even within my limited knowledge, which have been used exclusively for the benefit of the relations and friends of members of the co-operative societies, for inducing people to exercise their vote on certain occasions for political purposes and generally to domineer and to lord over the rest of the population. Those who are connected with certain of the co-operative societies have certainly not fared well and if the whole of the gamut were to be exposed, it would possibly tell us that there is many a canker in this co-operative soil.

[6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

I now come to a subject which naturally interests me most and that is education. Sir, this year we are going to have Rs. 12.34 lakhs under the Education budget. I am not generally one who is given to throw bouquets on the Treasury Bench for, that privilege I generally concede to the lady who is going to speak after me. But, on this occasion, at any rate, she will forgive me if I give a few bouquets to the Hon. the Education Minister.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : She is not the solitary Member. There is also Sri Purushotham.

*DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : But these bouquets are rose bouquets and there will also be thorns in them, Sir. (Laughter.)

Let me, first of all, congratulate the Hon. the Education Minister on the manner in which he has brought out the White Paper and is trying to implement it. As a member of the Committee, I realise all the difficulties and the many different views that have been expressed. It is a matter for congratulation not only for that Committee but particularly for the Education Minister that he has been able to launch successfully on that White Paper on Education and that he is trying his best to implement the recommendations made. I should like to say that there is a provision in the Budget of Rs. 6,50,000 for matching grants to colleges. My hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan raised that point yesterday because he had not enough information at his disposal and I was not surprised at it. The position of these colleges which have changed from the Intermediate to the three-year degree course is this. They did so on the definite promise from the Education Ministry at the Centre that they would contribute a decent sum to these colleges for the change-over. A committee was appointed with Sri Deshmukh as Chairman and I happened to be a Member. The Report of that Committee was finalised in December 1956. Unfortunately, when this Report went up, there were certain differences—I will not refer to them at greater length—which perhaps necessitated the postponement of the consideration of that subject. I am glad, however, that I have been assured that these recommendations will be implemented and I certainly must congratulate the Education Minister on providing for matching grants to colleges. My hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan may be assured that these colleges will not be left in the lurch. They are doing their duty. I am sure that both the State and the Central Governments will stand by them.

3.30
p.m.

Sir, another interesting piece of news I read in the papers is the reception which the Education Minister gave to a deputation which waited on him in regard to grants towards the salaries of the teachers in the colleges. I congratulate him on this also. A sum has been offered by the University Grants Commission towards the pay of the teachers in the colleges so as to attract well-qualified teachers to the colleges who will be retained there

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

and who will not jump at every opportunity they get, whether for the I.A.S., the I.P.S. or any other avenues. We are not—I entirely agree with the hon. Member Mr. Srinivasavaradan—drawing to any of our educational institutions the type of teachers that we were drawing thirty or forty years ago. We ought to revise the scales of pay of the teachers if the standard of education is to be improved. The University Grants Commission said that they would meet 50 per cent of the extra cost. It will be enough for the colleges and the State to meet the 50 per cent needed for the scale of pay that has been suggested for Professors, Readers and Lecturers in the case of men's colleges. In the case of women's colleges, they have gone further and said that they would meet 75 per cent of the extra cost. I hope the hon. Lady Members will realise what it is. I am very glad—I hope I am not wrong in the inference that I drew—that this deputation met with a sympathetic response from the Education Minister. I hope and trust that the Education Minister will be able to implement it to the greatest extent possible.

Sir, in another respect the Education Minister should be congratulated, that is, in regard to the development of technical and technological colleges. I have been intimately connected with the development of these colleges in the Southern Region as it is called and I can say that the Madras State holds the foremost place in regard to the number of technical colleges in the States. To-day we have seven engineering colleges in all admitting about 1,100 students. We have many polytechnics which have sprung up all over the State. The most inspiring part of this development of educational institutions is that these colleges and polytechnics have been brought into existence by the philanthropy of generous donors, who are not multi-millionaires in any sense, and by the very sympathetic attitude that the State Government have adopted in regard to them. I believe that this large-scale expansion of technical and technological institutions will go a long way not only towards giving proper type of technical education to our students but also towards giving them full employment opportunities.

I must again thank the Education Minister for turning his attention to the necessity for increasing the National Cadet Corps. The senior type of National Cadet Corps is to be increased to 5 units while in regard to the junior units, we will have 38 more units. Sir, the National Cadet Corps has really proved very successful and useful. I have visited many cadet centres and from my personal experience, I would say that there is a great improvement in the disciplinary attitude of the students, much to the delight of the Principals and teachers.

I may also, in this connection, state that post-Graduate courses have been rendered possible in an increasing measure by the generous grants given by the Ministry of Education. I hope and trust that in this case any adjustments that may be necessary will be sympathetically considered by the Education Minister.

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Now, Sir, I have exhausted most of my bouquets and I must come to the thorns. But before doing so, let me refer to one of the most important of the institutions for which the State Government are largely responsible, the Higher Technological Institution which is to be started in Madras. Having been very intimately connected with this particular project from the year 1946 onwards, I am really most grateful to the Government of Madras for having fought with the Southern Regional Committee for the location of this institution in Guindy, near the hub of technical education. Various complaints were made and various criticisms were levelled. But I am sure that after calm consideration, those who criticised it will realise that it is our fortune to have this institution in Guindy. We were anxious to have this Higher Technological Institution so close to the three technical institutions—the Guindy Engineering College, the Alagappa Chettiar's College of Technology and the College of Leather Technology. This has been achieved. The last thing that I heard about it—and the Minister has already referred to it—is that they have approved the site and that in a very short time, probably even before the end of this month or April, further steps will be taken in this direction.

Now, Sir, I come to basic education. I am not going to refer at length to basic education and post-basic education, for I must confess that in spite of my best efforts, I have not been able to understand them very clearly. People say that they are going to be a panacea in the field of elementary education. I wish such people all good luck. Personally I prefer elementary education with a vocational bias which can be provided at a much cheaper cost than the basic schools. I would leave it to the Government for decision.

Sir, along with this, Post-Graduate Training Colleges have been started. I welcome that idea because if you are going to start basic schools and post-basic schools, you must have trained teachers. The teachers employed in the training college at Orathanad are only ordinary graduates. It is disappointing to see that those who have been employed as teachers in these colleges are just ordinary Graduates whereas in every training college, the qualification insisted upon is a Master's degree as they have to deal with Graduate students. This may be looked into by the Department of Education.

Sir, the midday meals scheme is very good indeed. But there are difficulties as my Friend stated. The difficulty is how to administer the scheme of supply of these midday meals. Some of us have some knowledge in this respect because of our experience in giving the meals to various types of people in different places. As a hospital administrator, I know the many defects and the deviating means by which the best of intentions can be spoiled. I would endorse the statement of my hon. Friend Mr. Ranganathan that the whole question should be examined so that this may not be entrusted to unworthy hands.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

3-40
p.m.

I wholeheartedly approve and commend the Government's example in appointing a Director of Technical Education and a Directorate under him. I would like to state that the Director of Technical Education and the Directorate should be in touch with all aspects of technical education, particularly trade schools, technical schools, multi-purpose technical schools, polytechnics, colleges and post-graduate instruction in Technology. It is only then that it will be possible to have good guidance from the lowest level to the highest level. I think it will be extremely useful and this reform can be introduced as soon as possible. Now, Sir, I am glad that the Government have given some fee concession to the children of Non-Gazetted Officers. This is a very great step forward, and I would like to compliment the Government on this. But here arises one difficulty. When the Government give a concession to one class of persons (it had always been our headache—whether in the Centre or in the State) the Government think of one class of people—Non-Gazetted Officers—as members of their family and others as outside their family. What is to happen to University servants, who are claiming the same concession for the same reason? (Laughter.) What is to happen to University servants who are claiming free treatment in the hospitals, because the Hon. the Health Minister has given concessions to Non-Gazetted Officers in the matter of treatment in the hospitals? May I tell you, Sir, that they have put forward a claim which, if given effect to, would entail the University an expenditure of Rs. 2½ lakhs per year? I plead with the Government to save us from the situation. I should not refer to this in my other capacity, but my colleagues will bear me out when I say what difficulty we are in now. The Government are pleased to give us enhanced grants. But this is only on the basis of the matching grant by the University Grants Commission. If we are to give this concession from the tuition fee or the examination fee, we will have to close some of our departments. I, therefore, venture to make an appeal on behalf of the University servants that they may be treated on the same lines as the Non-Gazetted Officers. For, after all, the University is a quasi-Government institution in one sense at least, and when I say this, I do not forget the very strong plea that the hon. Member Sri Srinivasavaradan put forward in the case of teachers of all categories that they should be treated in the same category as the Non-Gazetted Officers.

The real reason for all this—calamity, I would call it—is that the Central Government without adequate thought, without adequate advice, and without adequate expert guidance, launched on a very unfortunate step (hear, hear). Whatever you may say, in this connection, about the previous administration, I can say that they had certain ideas of administration, and that they limited their special services to those who would tour all over India and saw to it that those who were provincial officials at the Centre, got the same pay as the provincial servants got. But what do we see to-day? I have in the Alagappa Chettiar College here an

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Attender on Rs. 55 per mensem, but in the next door Government institution, viz., the Central Leather Research Institute, the very same Attender gets Rs. 80. I have lost half a dozen of my men who have gone there. (Sri Mohamed Kaza Khan: They go.) They go, of course. You would go there and I would go there, if these are to be the conditions. We have got to tackle this question. I am sorry that the Central Government say that they would not include others. That is the impression that I got from newspapers. They say that they will not include all categories of servants. This is going to put a great strain at every stage, not merely on the State Government but on every large employer of labour, whether it be quasi-Government, private labour, or any other form of labour.

Now, Sir, I come to an aspect that has been gone into at some length. That is about the administrative aspect of the Education Department. I am not going into the details that were mentioned the other day. But, irrespective of my knowledge of any of these details, I have been feeling for some time that the administration of the Education Department requires a thorough reorganization in the light of the large-scale developments that are taking place. When the Director of Public Instruction had a few colleges, a few schools, and a few elementary schools in his charge, he was able to look after them. I remember, in my days as a student 58 years ago, a Divisional Inspector of Schools (Mr. Marsdon) used to visit our district and see six or eight schools. His visit was of the greatest value to us. But to-day the large-scale expansion of all types of schools requires a thorough looking into of the administrative aspect. I venture to suggest that the Government must decentralise the administration. Otherwise, it will not work satisfactorily. (Hear, hear.) In the case of the primary basic schools, the Government fortunately have decided that there should be the seven-year period. This seems to be completely separate so far as administration is concerned. Then come the higher secondary schools and polytechnics. Then come the colleges. These are the three minimum branches. (Sri K. Balasubramanya Ayyar: There must be a Board.) There is another aspect in regard to this administration, and that is very important. In olden days when small sums were to be given, in the shape of grants to schools for buildings, for hostels and for other purposes, the matter was dealt with by the Director of Public Instruction. With the very large increase in the number of institutions, it is humanly not possible for any single individual to dispose of these applications with any degree of quickness or clarification. That is why many institutions say that their papers had been lying in the office without being attended to for a period of seven months to one year or more. It seems to me that the question of administrative demarcation and financial responsibility must be re-examined by the Education Department in such a way that these things can be expedited. I am not making any remarks about individuals, but I have been feeling for some time

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

that this cannot stand the strain of the increase in the number of institutions. The Government spend one-ninth of their revenues on education. For this they require a different type of establishment to look after the things. One of the recommendations of the Secondary Education Commission was to have a Secondary Education Board to look after the content of secondary education in regard to syllabi, text-books, course of studies, and the changes that might be necessary from time to time. I think it is very necessary that such a Board should be there. We have suggested that the Director of Public Instruction may be on the Board. The Minister may be the Chairman and the Director may be the Vice-Chairman. If the Minister is not able to preside over a meeting of the Board, the Director can do. Surely, this is very necessary.

Sir, the time is long past when we can go on with this type of District Educational Officers supervising these schools, when you get the Higher Secondary Schools functioning. This is more or less on the model of an intermediate college. A different machinery should be set up. Therefore it is that we have suggested that there must be a corps of experts—three or four—who will go out once in three or four years, and the District Educational Officers might go with them, so far as the administrative aspect is concerned. Leave off all accounts. I would say that all these financial aspects may be dealt with by the members of the Revenue Department. They may come and see whether the money is well spent or not. But I dare not make this suggestion, because the teachers must approve of this. So far as inspection work is concerned, I have no hesitation in saying that the present method will not yield any results, and it is only top-heavy administration that has been . . .

SRI V. R. RANGANATHAN: This suggestion was made some years back and the Government have not passed orders thereon.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: That was a different Government. I am hoping for a better solution from this Government. (Sri Mohamed Raza Khan: Very optimistic.)

Sir, I have distributed my roses and pinpricks sufficiently. I shall now turn to my friend the Hon. the Minister for Medicine and Health. I very often find it very difficult to speak on this subject for many reasons. A historic story is told of Birbal, the famous Court jester of Akbar the Great. When Akbar was sitting in all his majesty in one of his courts, he called Birbal and asked, 'Now, Birbal, tell me which is the profession that is practised by the largest number of people'. Birbal said, 'The medical profession.' Akbar said, 'You are a fool. I want more doctors and cannot get them. But you say that the medical profession is practised by the largest number of men'. Well, for the time being, there was general laughter in that assembly. Birbal went

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

home and thought over the matter. The next morning he got up and came out with a big bandage over his eye. As soon as he came out, the first person, who met Birbal (Birbal was a very famous man and everybody knew him) asked him, 'What is the matter?' Birbal said, 'I am suffering from headache'. He said, 'Apply these leaves; you will be all right'. Like this everyone else who met Birbal gave him his advice and prescription for his headache. Birbal carefully noted down their names and prescriptions. Then he went to the Vizier who also gave his prescription. At last, Akbar the Great came along. "Birbal, what is the matter?", he asked. Birbal replied, "Sir, I have headache." "Oh, that is nothing; apply this paste—I do not know what it is—and you will be all right." Birbal at once noted down his name and prescription. And Akbar asked, "What is it you are taking down?" "Names of those who are practising the medical profession", replied Birbal. The whole lot of us including you and me are in that position. (Laughter.) Everyone practises the medical profession. That is why I find it extremely difficult to offer any sort of opinion on this question. Now, since Birbal, we have progressed much farther and we have Ministers who have integrated medicine also. (Laughter.) Not only have they integrated medicine, but Ministers have come to do research work, and one of the Ministers has stated that the carrier of the malarial parasite is the flea and that if we exterminate the fleas, there will be no malaria. (Laughter.) Sir, Ronald Ross will turn in his grave. (Laughter.) But then democracy would justify itself; when a person who has been elected by a large population pronounces the view that the flea is the carrier of malarial parasites and not the mosquito, democracy requires that this statement should be accepted. (Sri V. Chakkarai Chetty: Band of Birbals.) My friend may also join that band of Birbals. Leaving a jovial attitude apart, I have been very much distressed about the fact that there is a great dearth of medical personnel. The Government advertise vacancies. They do not get applications. One hundred and twenty vacancies there are now. Never in the annals of medical history was such a situation prevailing. May I ask why such a situation is prevailing now? Let me myself answer it. If you want a person who has had good training in medicine and who has spent seven or eight years in the Medical College and hospitals—when I say eight years, I do not take into account failures and I know, a gentleman who started in 1895 passed only in 1916 (laughter) and I would not mention his name for obvious reasons—to settle down in a village without sufficient attraction, is it possible? He has spent a number of years as student, as student interneer and as house-surgeon. What do you think of his position, Sir, in the year of Grace 1958? I have always maintained that there is only one remedy for it. It is not economy on the part of the Government to recruit doctors on a low scale of pay. They should plump for good medical men by offering them reasonable pay, at least according to the I.A.S. scale of pay. You may deprive them of their

3-50
p.m

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

private practice. Then fewer men may be needed and they will turn out a greater amount of work. Then alone, the modern and more energetic methods of investigation, diagnosis and research will be kept up. My friend, the hon. Deputy Chairman asked; 'Do not the Government spend on their education?'. Government spend money on various other things also. The point is that this gentleman is expected to go to a rural dispensary where there is no dispensary at all (laughter), where there are no drugs—and if there are drugs, they are not drugs to which he is accustomed—and where there is no house for him to live in. The Bhole Committee recommended that the Government must, in typical villages, organise a centre where a doctor, an engineer—whatever his grade, he may be a polytechnic man—a co-operator, a sanitary man and others must be housed.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Except the politician. (Laughter.)

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Well, he will thrive wherever he goes. (Laughter). You cannot ignore him anywhere. If four people are there, the fifth will definitely be a politician.

DR. V. K. JOHN : A lawyer?

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I hope the lawyer will not be kept out of bounds.

Sir, I have also referred to medical educational institutions which are being maintained in this State. I must confess that so far as our State is concerned, we have to make a great deal of leeway in some respects. I was recently in Jaipur and saw the Medical College and Hospital there. I was in Indore and in Nagpur. I would not believe it when the former Director of Medical Services of this State said that in other States great improvements had been made to medical colleges and hospitals, as I thought that he was trying to decry our standards on the eve of retirement. I now confess that it is uncharitable to hold that view. Even if we have a few hospitals, let them be well-equipped and well-staffed. Let the doctors go about. Let them have a conveyance. Sir, there is not an employee of the Government who has not got a jeep or two. What it is used for is more than I can say. I know the Hon. the Minister for Health has done something to give some more allowance to the rural medical personnel. No half-way house will ever bring about the desired result. I would here refer to one most unfortunate fact. A report was submitted by the University with regard to the staff dealing with, what are called, pre-professional subjects and clinical laboratories. The Government pass orders that if the staff cannot work on the existing scale of pay, they can have private practice. The whole standard of education has deteriorated. They have no interest in their work. I am sorry to say that their eye is always

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

on the clock. Sir, I have also seen the clock and with your permission, I will continue a little more and finish. (Laughter). It is no good tinkering with this problem. There was a report to which I may draw the attention of the Government and which has been safely buried in the archives of the Secretariat. When Mr. Kaiwar was Secretary in the Health Department, the Government appointed a Committee with myself, Dr. Satagopan and you, Sir, as Members—persons who are no longer wanted for advice—and this Committee presented its Report to the Government. I would beg of the Government to see whether that Report is of any value now.

Before I go to the next item, I would like to refer to one Institute which I visited three days ago, the Pasteur Institute at Coonoor. It is a unique institution, and had a nutritional laboratory. Its founder was one Col. McCarison. Unfortunately, this Government lost a splendid opportunity to have the laboratory located in Madras. They fought with the Central Government over a small piece of land. Well, that laboratory is going to be located in Hyderabad. Buildings are coming up. I wish them all good luck.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is not the only reason. It was not reluctance on the part of the Madras Government to give the land, that was the reason for the non-location of the Institute here.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I do not know what the other reasons are. But I understood from the Minister who was then in charge of the subject at the Centre that the reason was the one that I mentioned. May I say—I do not want to use a strong word—that it was the disinclination on the part of the Madras Government to comply with certain of the suggestions made by the Central Government that resulted in the laboratory going out of Madras? Anyway, I would like to point out that the Pasteur Institute is doing very good work, excellent work. We are simply surprised at the amount of work it does and the interest it takes in its work. The Central Government do not give any aid. The State Government do not care for it. Still it goes on in the old orthodox way depending on certain benefactions that have been given to it. I would request the Hon. Minister to visit that Institute and to see how far it will be possible for us to take a more positive interest in its work. I was always thinking that the chief handicap of the Minister for Health was want of funds. But I was surprised when I saw in the 1957-58 Budget that while the Budget estimate was Rs. 402 lakhs under 'Medicine', the revised estimate came to Rs. 378 lakhs only. I do not understand the reason. Under 'Public Health', while the Budget estimate was Rs. 72.18 lakhs, the revised estimate shows Rs. 64.17 lakhs. I thought that at least in the spending Departments, the revised estimate would be a little more generous. I do not know the reason and I would like to be enlightened.

[6th March 1958]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Buildings have not come up.

4 p.m. * DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I now come to Transport. I see that the State Transport Service has finished ten years of its existence. It is one of the big Government commercial undertakings of which there are four at present so far. (Sri A. M. Allapichai : It may increase.) If the hon. Member behind the Treasury Bench wants more to be nationalised, they will increase in spite of what we have to say. I will leave that point to the hon. the Deputy Chairman. Up to 31st March 1957—many hon. Members would not have read through these bulky volumes except the hon. Member Mr. Purushotham; I myself have not been able to read through them, I always find it difficult—the total number of buses was 445, and 121 old buses were found uneconomical and were condemned and withdrawn from service during the year under review. One hundred and twenty-one is more than 25 per cent. One hundred and forty-six buses—Leyland and Mercedes—Benz—were introduced during the year. This is the tenth year so that in one year you have condemned up to 25 per cent of the buses. I have not got the figures with regard to condemnation during previous years. (The Hon. Sri C. Subramaniam : Condemnations were postponed and carried over). I have only been looked into these figures that have been supplied. No private employer could afford to condemn—postponed or otherwise—such a large number of buses in one year. Another amusing thing is—anybody could notice it—that if you come across a damaged bus, you may be sure that it is a State owned bus. (Laughter.) As far as rashness of drivers is concerned, the less said about it the better. I want to draw the attention of the Government to the increasing number of accidents that are taking place, not only in the City of Madras, but throughout the State. Why are these accidents taking place? Even if one life is lost, look at the family and its suffering. Why are glaring lights allowed in the City and elsewhere? I remember, Sir, some five or six years ago, none of us could afford to go in a car with glaring lights on and if we did so, we would be prosecuted. But today, lorries, buses and motor cars, all have glaring lights on. What is worse is—as one who had to go some distance away from Madras in the mufassal, I say—they go with one light only burning and that on the wrong side so that one mistakes that the vehicle is from that side! There is no check whatsoever. Especially, lorries have become the greatest menace. Overloading is the order of the day; no control is exercised with regard to the speed at which they can ply. There seems to be no check worth mentioning of the physical fitness required of drivers. Is there no test for night-blindness, for colour-blindness? Are we not aware that these are more important for lorry drivers? The lorries are plying almost the whole night. Even three years ago, I raised this question and the then Minister in charge of Transport—with the rapid change of Ministers, one confuses one with another, I

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

think it was my esteemed friend Mr. Parameswaran—promised that this would be looked into and the defects rectified as far as possible. If anybody has to take a trip in a car, he should do so with his life insured heavily. I cannot understand why it should not be checked. Stringent measures ought to be taken against such things and the speed ought to be regulated. It should be a rule that lorries should never overtake any car or bus nor overtake another lorry. There is no reason why it should not be enforced. Only about a fortnight ago a terrible tragedy occurred near Avadi when a lorry carrying a long trailer filled with all sorts of thing was running. And when this was pointed out by a correspondent, they had the temerity to justify that, because the law does not protect the individual!

Sir, I have already spoken about agriculture and the dangers of fragmentation of holdings. Unless that point is taken note of, I can assure the Hon. the Agriculture Minister that in spite of his best efforts, he would not be able to increase production.

One good thing I am very glad to note in the Budget is the amount of concern that is shown to Animal Husbandry, a very much neglected subject. Animal husbandry is the real foundation for all progress in agriculture. People talk of machine-age and all sorts of things. But I think, as we are circumstanced, for a good number of years, it is the animals that we will have to depend upon. And what sort of animals? Bulls and cows. The Hon. the Minister for Agriculture knows already my very, very unfortunate prejudices against buffaloes. Unfortunately, the number of buffaloes is increasing everywhere to the detriment of the State. If the cow gives birth to a calf and if it is a calf that would yield milk later, it is a treasure; if it is a calf which will grow into a nice bull, it is another treasure. But what is this buffalo for? It needs more fodder. The real reason for the increased number of buffaloes in the City and elsewhere is the large number of coffee hotels. I hope, Sir, no buffalo will be allowed to enter these Agricultural Model Farms either by the front door or by the back door. These farms should be purely for the preservation of cows and bulls. We are more or less devoted admirers and worshippers of cows, but we end with worship and do not proceed further. I would, therefore, suggest that these big farms should be utilized for the cattle to be reared. In America, in Uruguay, we visited a ranch of 50,000 square miles where there were 10,000 horses and 10,000 bulls and cows, goats, sheep, pigs and poultry, beside a large agricultural area. Here, of course, it cannot be said that the State could own such a farm. Nor do I want anybody with capital to have a 50,000 square mile farm, for he would be deprived of it in two or three years. Government should endeavour to have such farms . . . (Sri K. Balasubramanya Ayyar: There, there are no buffaloes?) No; not one buffalo; I have never seen one. It is only in Africa and parts of Asia that that sort of

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

thing exists. We are no doubt fond of wild life and it is stated that alligators will be imported into South India and preserved. I hope that other alligators would not walk into South India. (Laughter.)

Now, Sir, people have been waxing eloquent on the need for heavy industries. The hon. Member Mr. V. V. Ramaswami, is always fond of them: I do not know what sort of heaviness he wants. I feel that he could leave these heavy industries to other parts which are anxious to have them. The core of the Plan does not touch South India. In one way I am happy, for it means slums, it means congestion, it means most insanitary conditions, it means indiscipline, it means conflict of a certain nature between one group and another group, the so-called capitalists and others and so on and so forth. I am, therefore, delighted to find that provision of a generous sum of Rs. 5 lakhs has been made in the Budget for medium size industries. While I am glad about it, there are cottage industries, handloom industry, etc. What I mean to say is this. Let us be content with the smaller industries which will retain our villagers in the rural areas and make them happy and comfortable.

Sir, I hope I will not be wrong in quoting the Hon. the Minister for Industries who, I remember in a speech he made in some connexion, invited big industrialists of the North to start heavy industries or other industries here. While I am all for encouraging our friends in the North, I feel it is better to leave them in their own climate; for if they come, they would come in large numbers to South India and horrible conditions that are prevalent in Kanpur would be created here too. Therefore, I felt that the Hon. the Minister for Industries would have to face a heavy rush of these persons to start industries . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It has not borne fruit.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am not trying to prevent it from fruiting. I wish it were not the 'Dead-sea fruit' and so, I am cautioning the Hon. Minister.

4-10
p.m.

I will not take much of your time, Sir. I have not had enough time to go through the valuable Report of the Public Service Commission. I am glad that the Report for the year 1956-1957 has now been placed on the table of the House. Going through this Report even curiously, I must confess that there are many invasions on the Commission. Some years ago, when the Chief Minister was Sri C. Rajagopalachari, I stated that there were three bulwarks in our Constitution which should never be lost sight of. The first one is the judiciary. I have expressed my opinion about the judiciary that in recent times there has been a slight shaking in the attitude of certain prominent people towards the dignity and impartiality with which the judiciary should always be maintained. The next one is the Auditor-General. When I say Auditor-General, it includes the Accountant-General also.

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Against even the most unfavourable remarks in the University Budget, I have refused to allow the office to make any comment but to place facts and explain. It may mean that we will not respect the Accountant-General or the Auditor-General; and it is our safety valve. The third is the Public Service Commission. I hope that the Government will look into these remarks carefully and avoid a repetition of such remarks in future.

One last word and I utter it with some hesitation because I am afraid that it will be misunderstood. But, as my criticism will not affect the ensuing elections, I have a little courage. Hon. Members are aware that a number of elections to this House are taking place, namely, the elections that are to take place from the local boards, the elections that are taking place from the Assembly and lastly the elections that are taking place from the teachers' constituency and the Graduates' constituency. As a representative of the Graduates' constituency, I feel bewildered. We have little or no information. The list of voters is not yet available in its final form although the 12th of April has been announced as the polling day. What is more, a significant change—and I think it is a very welcome change—has been made. That is the change from postal ballot to polling at the station. I say it is a welcome change. What is more, the places where these Graduates are to poll are not yet known to anybody. They will not give it out for some time. How those large number of Graduates spread over the length and breadth of the Madras State will go and exercise their franchise, whether rightly or wrongly, is more than I can say. How is the person who is himself to stand as a candidate to get into touch with the large number of voters if he wants to get into touch with them? How is he to tell them what it is they are expected to do? Sir, there is a very big officer, a very great gentleman, in charge of these elections, one who has gone to Sudan and may be requisitioned by Thanganyika or Zanzibar. But, unfortunately, I must say that although it was known several years ago that these elections—mind you, they are not by-elections but they are regular elections and they knew perfectly well—must be held, what prevented them from having them ready? I will not say more, but I should express the view that it is most unfortunate that so little attention should be given to the necessity to prepare proper electoral rolls. The dead are still alive and their names have not been deleted. Sometimes it happens that they are still alive at least in the electoral rolls if not actually. The families or at least the children will be glad about it. Many other vagaries and flaws are there. I would like to take this opportunity to say that in future, at any rate, for those who seek election like my hon. Friend, the Deputy Leader of the Opposition, they may be very careful. Otherwise, wrath will come down upon them in no uncertain terms.

I am very grateful to you, Sir, for the exceedingly kind way in which you have treated me. I would only end on a personal note. We are all going through very anxious times. There is no

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

doubt that everyone of us must bear our responsibility and must not simply think of criticising. But whatever we feel right we must express. I am myself very much perturbed at the tide of events and I sometimes ask myself, 'What is the First Five-Year Plan and what is the Second Five-Year Plan?' They are all physical Plans. But the one thing that will give us credit and that has stood us in previous centuries in good stead is the moral backbone of the nation. What does it matter if we gain the whole world and lose our own soul? There are catastrophes, undreamt of crimes, corruption and all sorts of irregularities. The whole atmosphere is surcharged with a spirit which is far from, what we would call, the spirit of the Plan period of our existence. Let us hope that God will give us wisdom.

Thank you, Sir.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Chairman, Sir, I rise to congratulate the Hon. the Chief Minister, the Hon. the Finance Minister and the Government on one of their best Budgets.

A happy feature is that many irrigation schemes and projects have been completed. Now, the Vaigai Project is under completion. Two other projects will be completed by 1960. The Kundah Project which is to supply so much power will be shortly completed. The efforts of our Engineers have won the commendation, congratulations and admiration of the Canadian Engineers. This is a tribute to the Madras Engineers who always have done things economically and in record time and successfully.

It is pleasing to note that in the agricultural sector 360 seed farms of 25 acres each have been started one in each of the National Extension Blocks. The season has been good and the food position has been good.

The cattle wealth is on the increase and starting of key village centres for utilizing pedigree bulls is also contemplated.

As regards forests, planting of casuarina in the coastal districts, and wattle, blue-gum and matchwood in the Nilgiris is contemplated in the coming year.

I congratulate the Government and the Hon. the Minister for Electricity on the record time in which over 910 villages have been given power as against the target of 1,000 villages.

Six thousand two hundred villages are supplied with 60,000 pumpsets and two lakhs of acres have come under irrigation. Madras State is the most progressive of all the States of India in the field of electrification of rural areas.

Major industries in the South are in operation. Mining operations have started in Neiveli. A caustic soda plant in Tirunelveli, a Rubber Tyre factory in Ambattur, expansion of the T.I. Cycles to a capacity of 3 lakhs cycles per annum, a new cement factory in

6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Ramanathapuram and three sugar mills are contemplated for completion in the coming year. More licences for the manufacture of electric motors, transformers, etc., have been given. We hope that Salem may soon become another Jamshedpur and that the bauxite deposits may bring us soon an aluminium plant.

The small-scale industries have been on the increase and 52 out of 90 factories in the Industrial Estate, Guindy, have been let out.

The Government have been giving more and more assistance to welfare organizations in the setting up and running of these small-scale industries. I hope that they would be more liberal in this regard and make the conditions less exacting.

The housing position has greatly eased and the Government have to be congratulated on earmarking amounts for construction of small size houses through the City Improvement Trust, and also on the grant of Rs. 42 lakhs to the Corporation of Madras for slum clearance and provision of housing to rehabilitate 4,000 families. But I want to know when the many thousands of people who are sleeping on the pavements around the Harbour and around the Rayapuram area are to be housed. That is a very sad problem of our State and a problem that breeds many other difficulties and troubles for these homeless people. The Madras City is a City "Beautiful", and the Corporation of Madras is jealous in maintaining its open places and public parks. The Lady Mayor, Sir, has taken up a great deal of welfare work during her term of office. She is making the scheme of supply of midday meals available to all children in the Corporation Schools. This needs the support and sympathy of the Government and the public. The Corporation has proposed to provide many amenities in the City, and I saw in the papers last night that Community centres were to be set up in each Division—this will bring many advantages, to the slum families.

4-20
p.m.

The hon. Member who spoke before me has referred to the heavy traffic in this great City. I would like to say, Sir, that the traffic in Madras in the larger areas, especially residential areas, has really brought about a state of fear and fright. The hon. Member has earlier asked whether there is any safety for women and children on our public roads. There should be many routes on which lorries carrying heavy goods should be routed. At present, good lorries—big lorries—ply at a very great speed with the result that there is no safety at all on our roads. Many accidents are caused by overspeeding. I would like to draw the attention of the Hon. Minister to this state of affairs. Something must be done to control the lorry traffic. In regard to this, the State Transport people are no less defaulters. I have already addressed the Director of State Transport in regard to this matter and he is taking action on it. It is practically difficult for children in school areas to move about on the roads. In Mount Road, George Town

[Srimath iMary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

and other busy areas, Sir, during peak hours, lorry traffic should be stopped. Could not the Police Department and the Government consider whether the heavy lorry traffic should be stopped during the peak hours? I refer to the timings of 9—10—30 in the morning and 4—30—6—30 in the evening. The Government transport and other passenger service must naturally ply, but something about the lorry traffic should be considered and considered very seriously.

I may mention about the heavy traffic in residential areas. Even in my area—the Nungambakkam High Road—lorries ply at any hour in the night without any regard for speed limit. I think the strength of the Traffic Police should be increased and there must be stricter enforcement of the law in regard to overspeeding especially in the residential and other areas.

I am glad the Government have proposed to introduce women Police in Madras. For twelve years in this Legislature I have been pressing for this measure. I must congratulate the Government on this important measure which is long overdue. I hope very soon the women Police will be brought in especially in connexion with the work for women and children.

But as in other avenues of employment, are Women Police to be in the grade of Inspector of Police or Policemen? I hope the posts will be upgraded as all other posts. But, Sir, I must say in passing that there are Women Police already in Andhra Pradesh, Bihar, Bombay, Delhi, Madhya Pradesh, Madhya Bharat and West Bengal. Madras State has been very slow. Better late than never!

One hon. Member was agitated about the uniform the women Police would wear. The Hon. the Home Minister replied that it would be similar to that of the girl guides and others.

SRI 'C. PURUSHOTHAM: Will it be like the Sheriff's dress?

SRI V. V. RAMASWAMI: The only thing is that they must look prettier.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The male Members anxiety is that they will not be adequately protected by the women Police. (Laughter.)

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: I would suggest that they wear khaki sarees and blouses and a cap.

I would like to suggest that the Government should be more generous in their grant to the Police Welfare Fund. The Police Force is doing excellent work in our State. Policemen's family welfare work is progressing very well in our State covering vocational centres, maternity centres and medical centres.

The Government have sanctioned since last year a per capita grant of one rupee for the welfare fund. I request the Government to increase this grant.

6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

I would also like to suggest that the Police run schools for the training of boys of policemen for Police work in future. As in the case of the Armed Forces, Police Boys Battalions should also be run where both education and training could be given to boys of policemen. In this way, we will get a very fine quality of Police for our work.

I must also congratulate the Hon. the Home Minister on the establishment at long last of Juvenile Courts in Tanjore, Vellore, Coimbatore and Chingleput. But I very, very much regret, Sir, that the amended Children's Bill is not coming up before the Legislature during this session. I am unable to understand, Sir, when so many other Bills, big industrial Bills and Money Bills come in and the Government have proposed to introduce them in the Legislature, why this very important measure so long overdue has not seen the light of day. The Hon. the Home Minister the other day stated that it would be coming up soon. I hope the Hon. Minister will bring in this ameliorative measure soon.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is coming soon.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: The Government must be congratulated on their venture to open an After-Care Home for Women from Correctional Institutions, Jails and Rescue Homes in Vellore, and for men from Jails and Borstals in Madras. I am also glad that there are shelters for girls in Kancheepuram for women in Kumbakonam, for boys from Correctional Institutions in Chingleput and from non-correctional institutions in Nagercoil.

I am glad—and I congratulate the Government on it—that the Department of Certified Schools is made permanent. I also congratulate the Chief Inspector of Certified Schools and her staff on the very fine work that they are doing in the department.

The Industrial Home and the Stri Sadana have earned about Rs. 12,000 in their industrial output as against Rs. 4,000 during the last year. This is a matter for gratification. It is also gratifying to see that the women and girls who have been trained in these institutions are serving as teachers, grama sevikas, nurses, etc. The appointment of Dr. G. D. Boaz as Adviser in Psychology to the Department of Certified Schools is also to be commended, and I cherish the hope that the reorientation of the staff in the methods of this work which is long overdue will also be considered.

Now, Sir, I come to immoral traffic. Immoral traffic is on the increase—enormously on the increase—and more so among younger girls. I take it that the law is not vigilant enough in taking prompt measures to check the increase in this traffic. In Madras City immoral traffic has increased considerably. The menace of this traffic is more in Kodambakkam and Thyagarayanagar areas. Since October 1957, there have been no raids of houses of ill-fame. The vice and its alarming expansion is really a matter for concern.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

The Suppression of Immoral Traffic Act has been passed at the Centre. It seems that till it comes into force, the Madras Act has been made moribund. I would request the Hon. the Home Minister to see that stricter steps are taken to put an end to this menace. I would also say that the kidnapping of young girls is on the increase. In the juvenile court, during the year there has been reduction in general cases, i.e., cases under the Prohibition Act, cotton betting, etc. But cases of petty thefts are definitely on the increase amongst the boy population.

4-30
6 p.m.

Sir, the Government Certified Schools are overcrowded. I know that the Government are contemplating the opening of a new Certified School near Tuticorin, that the building has already been purchased and that everything is ready. I think that the opening of this school is held up for want of some sanction from the Centre. I would urge on the Government that, instead of starting more institutions, they should give the work of looking after the children to the many voluntary agencies that are well run and are already recognized by Government. The Government should also recognize the schools run by other voluntary agencies so that they may take those children and give them good training. The Government could give a per capita grant to these institutions. There are five or six such institutions in the City and there are also others in the State.

I now come to the Abhaya Nilayam run by the Vigilance Association. We are taking in many women in distress. But for this home, many women would be facing very great distress and difficult existence in this big City of temptation and exploitation. The Government are giving a paltry grant of Rs. 2,500 a year, and in a year we are taking care of at least one hundred women. I would appeal to the Government to give us at least Rs. 5,000, as *ad hoc* grant and give us another Rs. 20 per capita grant for the women we take in.

Now, Sir, I come to the question of the appointment of Honorary Magistrates. The Government draw Honorary Magistrates from social workers, from the business community; and from the public-spirited people of the State to do this honorary work. They have the time and the experience for the work. Social workers and Government officials and others in the field of social welfare would give the names of persons who would be eligible for this work. After due enquiries made by Government, these Magistrates were appointed. But now, Sir, they are adopting a different method. This is really most unnecessary. A form is prescribed in G.O. No. 267, Home, dated the 20th September 1956. If one wants to become an Honorary Magistrate, one has to write on As. 4 stamp paper that one would like to be an Honorary Magistrate. Now one has to fill in a form. The name and address of the applicant, his age, educational qualifications, official appointment, etc., have to be recorded. I cannot understand the requirement about the

6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

annual income from the following three sources, namely, income-tax, house rent, and land revenue. Is this Income-tax Department work or honorary social work? This is public service. For the promotion of education, culture, and general welfare of the public, the social workers work. Social workers do recognize social service. But now social workers have to fill in a form giving their names and addresses, if they want to be Honorary Magistrates. The Government may take this form from the new persons. I have been sitting for twenty-three years as a Magistrate, and I have been . . .

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I can at once tell the hon. Member that even without these applications, the Government will consider suggestions from social service institutions and others.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Thank you, Sir. But I would like to tell you, Sir, that even though the time for my re-appointment is up, I have been asked to fill in this form for appointment. People, who have been already serving as Magistrates, should not be asked to fill in this form. I cannot understand this new procedure. I think it is very insulting and very wrong. A number of women Magistrates have refused to fill in this form. Rather they would not be Magistrates than fill in this form and sign. The Government will only be losing the very service of these workers.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may again tell the hon. Member that not filling up this form and not submitting it to the Chief Presidency Magistrate will not stand in the way of these persons being considered for reappointment. This is only with a view to enabling Government to know the persons desiring to be appointed. Even those who do not specifically express their willingness will also be considered.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Sir, I would like to request Government to see that the Chief Presidency Magistrate is asked not to write to the sitting Magistrates asking for their past and present history.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is open to the hon. Member not to apply again.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : But, Sir, we would like to serve. I think we are very valuable people. With our experience and with our knowledge, we serve in many fields. A letter requiring willingness to serve again is sufficient in the case of the existing Magistrates. I know the background of this query. I am not concerned with the men Magistrates. I am concerned with the women Magistrates. I would like some modification to be made in the query relating to property and the share of the property. I am myself sharing a property with my son. Is all this

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

private history necessary for the appointment of an Honorary Magistrate? I would very much like to draw the attention of the Government to this.

Sir, talking about grants, I would like to refer to the School of Social Work, which is giving full-time post-graduate training for two years in 'Social Service Administration'. The Madras School of Social Work was founded in the year 1952. Sixty-eight students have passed through this institution (50 men and 18 women). Fifty-seven of them have found employment. The break up figures are :—

Labour Welfare and Personnel Management	...	33
Rural Welfare	...	8
Correctional Administration	...	3
Medical Social Work	...	2
Women's Welfare	...	4
Child Welfare	...	3
Teaching (Social Work)	...	2
Other Employment	...	2
		—
		57
		—

The present strength of the institution is 66. Applications from other colleges are also coming up. The programme of work is recognized by our own Government and also by the Central Government. There is paucity of funds. Our expenditure is Rs. 44,000 a year. This institution is run very economically. The income by way of student fees is Rs. 10,000. The Central Government grant is Rs. 6,000. The State Government's full net cost grant comes to Rs. 2,080. The balance is raised through money-raising efforts. The recent Handloom Fashion Parade brought in a sum of Rs. 10,000. This institution is the only one of its kind in this State giving such useful training. It is high time that the State Government were more generous. They are much more generous to other schools and training institutions. I would request them to consider our request favourably and give us substantial grants. The Ministers are aware of the institution. They have come and given their blessings. They give their support in many ways and the Government also know that finance is very necessary for this institution. This institution has conducted a survey of beggars in the State on behalf of the Government of India. At the request of the Minister of Education, Government of India, the school is making a survey of juvenile delinquency in the City of Madras.

Coming to Scouting and Guiding, I would like to plead that better consideration be shown to this movement. I am sorry to say that no hon. Member has so far spoken a word in support of this movement, though many are connected with the same. There are 50,000 boy scouts and 10,000 girl guides in the State. The Government are giving for this movement a grant of Rs. 20,000. That is

6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

40 nP per boy or girl admitted into the movement. The Government are spending large amounts on Youth Organizations. Scouting and guiding is one of the finest movements which inculcate in young children a sense of discipline, duty and comradeship. These boys and girls have, in no small measure, given the best of credit to themselves in the works they undertook at the request of the Government, of the public and others. Very high praise is given to the members of the National Cadet Corps. The N.C.C. Division gets Rs. 73 per cadet per annum and the A.C.C. is given Rs. 5 per annum.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Is this anything like a grant? Many other States give much more generous and handsome grants for this very fine youth movement. The Government have provided a large sum of money for youth welfare and I would like to suggest the formation of a Youth Welfare Board for our State on the model of that in Bombay. The object of the scheme sponsored in Bombay is to organize a varied programme of creative and recreational activities for the youth. The Government here appointed a camp committee for selecting sites. Under the auspices of that committee, we travelled throughout the State and made recommendations. That file is still lying in the Secretariat somewhere. The Board in Bombay which has been sponsored by the Government of India has been formed with the idea of developing the present generation of youths into disciplined and responsible citizens of democracy. The functions of the Board are to organize, build or take on lease suitable buildings for opening colleges, students' hostels and youth hostels and to supervise the State Youth Centre in the Capital and the Youth Centres in important educational centres, etc. The Board will also arrange an Annual State Youth festival for all the groups of youth and appoint a State Youth Welfare Director to supervise the students' and non-students' programme, hold annual conference of youth welfare workers, supervise and finance Youth Leadership Training Camps and camping sites. I hope the Madras Government will take steps to organize such a Board.

4.40
p.m.

Turning to tourist traffic, there are quite a few schemes taken up by the Government. I understand that the Government are going to build Guest Houses in more important districts such as Tiruchirappalli, Kancheepuram, Madurai and other places. I hope that these buildings will come up soon. But what I would like to point out is that the existing dak bungalows are only an apology. Madras is the worst, I would say without fear of contradiction, in the matter of providing dak bungalows. There is neither proper furniture nor linen. There is nobody to attend on the visitors. Distinguished people like our Ministers may be treated all right. But the ordinary traveller find it . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is as bad in our case also.

[6th March 1958]

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : If you go there, you will find it all a disgraceful state of affairs.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Full of bugs.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : You cannot get coffee or tea anywhere nearby. Last year, about 25,000 foreign tourists came to Madras by sea, by land and by air. A large percentage of them were from Ceylon. Nearly 6,000 Europeans came from overseas. This number, of course, excludes home tourists in India. Since these great houses are a good source of income, I would like them to be improved both from the point of view of sanitation and amenities. I would like to refer here to the Mahabalipuram Guest House. It is a beautiful Guest House but is intended for V.I.P.s. and foreign tourists only. If an Indian national wants accommodation there, he has to go to the Collector. This causes delay. By the time one gets accommodation, one is unable to use it. I know the Government want to maintain it in good condition. Instead of having only a steward there, it would be far more desirable to appoint a Manager who will use his discretion and make bookings without going through the Collector. Provision also must be made for supplying meals, coffee and tea to the visitors. Very many tourists stay for a few hours without these ordinary amenities. Also the charge is very high—as much as fifteen rupees. You must have a separate set of rooms for the ordinary casual visitor to partake of refreshments. The Government should appreciate this point and do whatever is necessary.

Our Transport Department might organize small excursions to five or six places of interest round about Madras. This will greatly help people who cannot afford taxis to see places of historical and cultural interest.

The Government of Madras have not printed pamphlets of their own on tourism. While the Government of India have excellent literature on Madras State and the City, our State Government have no literature of their own. Here is a beautiful booklet issued by the Government of Uttar Pradesh. I am sure our Government have got the resources and funds to print and issue pamphlets like these and I hope they will do so.

I would like to say one word on the beggar nuisance at Mahabalipuram and at all places of historical, cultural and religious interest. It has not abated at all but is on the increase. Some legislative measure should be undertaken to see that no beggar is present at these spots.

Turning to hospitals, I am very glad to know that improvements to various headquarters hospitals in Chingleput, Cuddalore, Palamcottah, Vellore, Ootacamund and Tanjore, are contemplated. I am also glad that 105 Maternity and Child Welfare Centres are to be opened. But I do feel that greater attention should be paid to

6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

maintenance, i.e., cleanliness, dieting, linen and nursing. Over-crowding is a feature that should receive the attention of the Government. We have hospitals particularly to attend to the poor patients. But they do not get adequate attention, and the Government should do much more to see that they are really helped.

Regarding the T.B. Sanatorium in Tambaram, it is also over-crowded. The T.B. scourge in this State is one of the worst problems facing us. In spite of nutrition and other health programmes, we have a long list of patients to be admitted to the sanatorium. The Government must do something to have more hospitals in the City and elsewhere to treat T.B. patients.

Sir, I know my time is up. I have a few more points to make and I shall refer to them before I finish. The All-India Women's Food Council has been doing outstanding work ever since it was constituted in 1951 in popularising non-cereal food, and now wheat products and in supplying cheap, wholesome and tasty food to the common man. Our Government and the Government of India have given a small grant of Rs. 3,800. We are running cafetaria and canteens in the Presidency College, in the Harbour and in the Industrial Estate at Guindy. More and more cafeterias are coming up in Government institutions. The Government should certainly subsidise the Food Council in its activities. We are now giving training to the cooks in all the hospitals at an Annapurna in the City in the preparation of palatable dishes and we are asked to assist in the supervision of diet supply in hospitals. So, there is a strong case for Government subsidy. We are not a money-making concern. I have requested the Government to exempt our sales from tax. Other States have done it. Madras State has taken a long time as usual and still nothing has happened. I would like to refer to the question of allotment of lands by the Government to welfare organizations. There is a lot of delay in this. By the time the allotment is made, it is three or four years. And whatever money we are promised by the Government of India, we do not get on this account. There is a lot of red-tapism. There should be a special officer for allotment of lands to welfare organizations.

Sir, I am very happy to congratulate the Hon. Lady Minister on the very fine way in which she has been carrying on the Local Administration. A woman's hand is very much needed for such works and many things have been achieved during the short time that she has been the Minister for that branch, especially in connection with the White Paper on the Reform of Local Administration presented to the previous Legislature, the constitution of Local Authorities, etc. All these are coming into fruition soon and her efforts in connection with the formation of Panchayats and Panchayat Unions will also bear fruit soon. Of course, that does not mean that all other Hon. Ministers (Laughter) are not included in my praise. I congratulate them also on their excellent work during the year.

4.50
p.m.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

One more request, Sir. We are sitting in a pigeon-hole as it were; this is a very crowded hall. Something should be done to improve our accommodation. From 1946 onwards we have been sitting here; then we were small in number. We are in this hall as if in a Tea Party, some here and some there, the galleries are also much overcrowded. Thus, both Members and visitors are put to inconvenience.

SRI T. PURUSHOTHAM : Action is being taken to put up a new building.

*** SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV :** I am happy to hear that. With these few words, may I thank you for giving me this opportunity, Sir?

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை எல்லோருக்கும் புரியும்படியாக அரசாங்கத்தார் நன்றாக வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காகக் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.

(Srimathi Saraswathy Pandurangam in the Chair.)

தவிர, இந்த ராஜ்யத்தில் தமிழை அரசாங்க மொழியாகக் கொண்டு வரவேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டு, அதைச் சில இலாக்காக்களில் ஆரம்பித்து, இன்னும் சமீபத்திலேயே எல்லா இலாக்காக்களிலும் தமிழிலேயே நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்காக அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன்.

அது மாதிரியல்ல. நமது ராஜ்யத்தில் அநேக விஷயங்களுக்காகப் பணத்தை ஒதுக்கி வேலை செய்யவேண்டுமென்ற முறையிலே, வரவு செலவுத் திட்டத்திலே அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன, முயற்சிகள் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. ஒரு பக்கம் முயற்சியும், பணம் எல்லாம் நன்றாக ஒதுக்கி வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பமும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் அது எப்படி நடக்கிறது என்று பார்க்கும்பொழுது, அது எவ்வளவு நன்றாக நடக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு நன்றாக நடக்கவில்லை என்பதையும் வருத்தத்தோடு சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அது தவிர, மத்திய அரசாங்கமும், ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் உணவு உற்பத்திக்குப் பிரதானியம் கொடுத்து அதற்குத் தகுந்த பணமும் ஒதுக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து வருகின்றன. மத்திய அரசாங்கமும், ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் அதற்காக அதிகமாகத்தான் பணம் செலவழிக்கின்றன.

நமது ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால், இந்த வரவு செலவுத் திட்ட அறிக்கையிலே உணவு உற்பத்திபற்றி, நிலைமை சாதாரணமாக நன்றாக இருப்பதாகத்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சில ஜில்லாக்களிலே இந்த வருஷத்திலே கொஞ்சம் பஞ்சம் இருக்கிறது என்பதைச் சூசகமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தில் முன்னால் எத்தனை ஜில்லாக்கள் இருந்தன, இப்பொழுது எவ்வளவு ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன, அப்பொழுது எவ்வளவு ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருந்தது, இப்பொழுது எவ்வளவு ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருக்கிறது என்பதைச் சரியான முறையிலே சிந்தித்துப் பார்த்தோமானால், இப்பொழுது ஏறக்குறைய பாதி ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருப்பது தெரியும். தென் ஆற்காடு ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், நான்கில் மூன்று பங்கு இடத்தில் பஞ்சம் இருக்கிறது. வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் பூராவும் பஞ்சம் இருக்கிறது. சேலம் எப்படி என்பதைச் சொல்ல வேண்டாம். கோயம்புத்தூர் எப்படி இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவோம். ஏன் அதைச் சொல்லுகிறேன் என்று கேட்டால், இந்த வரவு செலவுத் திட்ட அறிக்கையிலே தென் ஆற்காடு ஜில்லாவிலே முதலிலே ஏதோ ஜலம் வந்ததாகவும்,

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

பிறகு மழை குறைவாக இருந்ததால் விளைச்சல் குறைந்ததாகவும் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. நிலைமை அப்படியில்லை. பூராவும் அம்மாதிரி என்று நான் சொல்லவில்லை. அதிலே செஞ்சி தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கே மழையே இல்லை. கன்னக்குரிச்சியில் மழையே இல்லாததால், சாகுபடியே இல்லை. அங்கங்கே கொஞ்சம் கிணற்றுப் பாசனம் வைத்துக்கொண்டு, என்ஜின் வைத்துக்கொண்டு மின்சாரம் கிடைத்தால் அதன் மூலம் தண்ணீர் பாசனம் செய்யக்கூடிய இடத்தில் கொஞ்சம் விளைச்சல் உண்டு. மற்ற இடங்களில் சாகுபடிக்கே வராமல் அநேக நிலங்கள் கரம்பாக இருக்கின்றன என்பதைக் கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களுக்கும், கலெக்டர் அவர்களுக்கும் எங்கள் ஜில்லாவுக்கு வந்தபோது ஞாபகப் படுத்தினேன். இந்த ஜில்லாவைப்பற்றி யாருக்கும் சரியாகத் தெரிவதில்லை. நமது சட்ட சபை அங்கத்தினர்களும் அதுபற்றி அதிகக் கவனம் எடுத்துக்கொள்ளுவதாகத் தெரியவில்லை என்ற எண்ணத்திலே அதை அமைச்சர் அவர்களிடம் தெரிவித்தேன். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அதிகமான இடங்களில் பஞ்சம் இருக்கிறது. திண்டிவனம் தாலுகாவில் 1/3 பங்கு பிரதேசம் பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. விழுப்புரத்திலும் கடலூரிலும் அதே நிலைமதான். திருக்கோயிலூர் தாலுகாவில் 3/4 பங்கு பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. ராஜ்யத்தில் 3/8 பங்கு பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. பதினேழு ஜில்லாக்களுள் 4 ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருக்கும்போது, உணவுப் பொருள் நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கிறதென்று நிதி நிலை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது சரியில்லை. யானாயும் குறை கூறுவதற்காக இதை நான் சொல்லவில்லை. ரெவின்யூ இலாகாவின் விவரங்களை அரசாங்கத்திற்குக் காலா காலத்தில் தெரிவித்திருக்க மாட்டார்கள். எந்த வேலைகளை யார் யார் எப்படி எப்படிச் செய்கிறார்கள், வேலையில் ஏன் தாமதம் ஏற்படுகிறது என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். சில சமயங்களில் விவரங்கள் பட்ஜெட் பிரசங்கத்திற்குப் பிறகு வந்து சேரும். ஆகவே, தவறுதல் ஏற்பட்டதற்கான காரணத்தை நான் அறிவேன்.

உணவுப் பற்றுக்குறையைப்பற்றி 'பரவாயில்லை' என்று சர்க்கார் சொல்வது சரியல்ல. உணவுப் பற்றுக்குறையைப்பற்றி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ராஜ்ய சர்க்கார் கட்டாயம் தெரிவிக்க வேண்டும். சாகுபடிக்கணக்குகள் எப்படி எழுதப்படுகின்றன என்பதும், அந்தக் கணக்குகளை யார் 'செக்' பண்ணுகிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். வயலில் கரும்பு பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கும்; நெல் பயிரிடப்பட்டதென்று கர்ணங்கள் சில இடங்களில் கணக்கு எழுதுவார்கள். வயலில் வறகு பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கும்; சோளம் பயிரிடப்பட்டதென்று கணக்கு எழுதுவார்கள். முன்பெல்லாம் அதிகாரிகள் 'செக்' பண்ணுவார்கள். இப்போது யாரும் 'செக்' பண்ணுவதில்லை. முன் காலத்தில், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர், தாசித்தார், கலெக்டர், ரெவின்யூ போர்டு மெம்பர் எல்லோரும் ஜில்லாவிற்கு வரும் பொழுது நிலைமையைக் கவனித்துக்கொண்டு சாகுபடியை 'செக்' செய்து கொண்டு இருப்பார்கள். இப்போது யாரும் 'செக்' பண்ணுவதில்லை. உத்தியோகஸ்தர்கள் எப்படிக் கணக்கு எழுதுகிறார்கள்? கணக்குப்பின்னை வீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். நிலங்களில் என்ன சாகுபடியானது என்று தோட்டியிடம் கேட்டு, அவன் சொல்கிற தகவலின்படி கணக்கு எழுதுகிறார். நிலங்களில் என்ன பயிரிடப்பட்டிருக்கிறது என்று நேரிடையாகச் சென்று கணக்குப்பின்னை கவனிப்பதில்லை. அப்படி எழுதப்படும் கணக்குகள்தான் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் கிடைக்கின்றன. அந்தக் கணக்குகளைப்பற்றித்தான் நாம் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ரெவின்யூ இலாகாவில் முன்பு இருந்த 'விஜ் லன்ஸ்', இப்போது இல்லை. யாரும் எதையும் மேற்பார்வை செய்வதில்லை. போர்டு மெம்பர்களும் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் செல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஆங்காங்கே என்ன சாகுபடியாகியிருக்கிறதென்று போர்டு மெம்பர்கள் முன்பெல்லாம் பார்ப்பார்கள். இப்போது அப்படிப் பார்ப்பதில்லை. என் அனுபவத்திலிருந்து இதை நான் கூறுகிறேன். கடந்த பத்து வருஷங்களாக உத்தியோகஸ்தர்கள் இப்படித் தான் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அந்த அந்த இலாகாவிலுள்ள

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

5 p.m.

அரசாங்க ஊழியர்கள் நன்றாக வேலை பார்த்து சரியான புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்தால், அமைச்சர்கள் சரியான முறையில் பணியாற்ற முடியும். அரசாங்க ஊழியர்கள், இப்போது செய்வதைவிட அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டும் ; இல்லாவிட்டால் பிரயோஜனமில்லை.

நமக்கு ரூ. 5,000 கோடி எங்கிருந்து வருகிறது? யாரிடமிருந்து அது கிடைக்கிறது? நாட்டு மக்கள்தான். அந்தப் பணத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகள் அரசாங்கத்திற்கு வரி கொடுக்கிறார்கள். நாட்டில் 95 சத விதிக் மக்கள் ஏழைகள். அவர்களுடைய தேவைகள் கொஞ்சம் கூடப் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை. விவசாயிகளின் கஷ்டங்களைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். கிராமங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நகரங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் கொஞ்சம் அதிகமான வருவாய் பெறுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் நகரங்களுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். நகரங்கள் இப்போது நகரங்களாக இருக்கின்றன. நகரங்களில் ஜன நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. நகரங்களில் வசதிகள் குறைவாக இருக்கின்றன. நகரங்களில் ஜனத்தொகை ஏன் அதிகரித்தது? உலக யுத்தம் வந்தது. அப்போது நாட்டில் பஞ்சம் வந்தது. பஞ்ச காலத்தில் உணவுப் பொருள்களுக்கும் மற்ற சில பொருள்களுக்கும் 'கண்ட்ரோல்' முறையைக் கொண்டு வந்தோம். 'கண்ட்ரோல்' இருந்த காலத்தில், உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் கிராம மக்களே உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்டார்கள். நகரங்களுக்கு வந்தால் தேவலை என்று நினைத்து, அவர்கள் அப்போது நகரங்களுக்கு வந்தார்கள். நகரங்களிலுள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவோ அனுகூலங்கள் இருக்கின்றன. நகரங்களிலுள்ளவர்கள் தங்கள் குறைகளைக் கூச்சல் போட்டுச் சொல்ல முடிகிறது. நகரங்களில், அவரவர்களுடைய குறைகளைத் தெரிவிப்பதற்கும், கோரிக்கைகளுக்காகச் சண்டை போடுவதற்கும் 'ஆர்கனைஸேஷன்ஸ்' இருக்கின்றன. கூச்சல் போடுபவர்கள் சொல்வதை அதிகாரிகள் கேட்கிறார்கள். அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய குறைகளை நகரங்களிலுள்ள பெரிய அரசாங்க ஊழியர்களிடம் அவ்வப்போது தெரிவிக்க முடிகிறது. அப்படித் தெரிவித்து அவர்கள் உடனுக்குடன் நிவாரணம் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். இந்தச் சௌகரியங்கள் நகரங்களில் இருப்பதால், கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் நகரங்களுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். ஜனத்தொகை இப்போது ஒவ்வொரு நகரத்திலும் 2½ மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறது.

காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஆரம்பமான காலத்தில், கைத்தொழில்களை நகரங்களில் ஆரம்பிக்கக்கூடாதென்றும், அவைகளைக் கிராமங்களில் பரவலாக ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் நாங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். எல்லாம் பரவலாக இருக்கவேண்டுமென்றும், ஸ்தாபனங்களில் 'டெஸ்ட்டர் லேஸேஷன்' இருக்க வேண்டுமென்றும் இப்போதும் நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், இப்போது என்ன நடக்கிறது? இப்போது, எல்லா பெரிய தொழில்களும், 'மீடியம் ஸைஸ்' தொழில்களும் நகரங்களில் தான் இருக்கின்றன. சென்னையிலேயே, கடந்த பத்து வருஷங்களில் பெரிய கைத்தொழில்கள் எத்தனையோ ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் எல்லாக் கைத்தொழில்களையும் நகரங்களில் ஆரம்பித்து நகரங்களை நகரங்களாக்கக்கூடாது. நகரவாசிகளுக்கு இருக்கும் சில அனுகூலங்களைப் பார்த்து விட்டு, 'நாமும் நகரத்திற்குச் சென்றால், அங்கே உடனுறைப்பின்றி அதிக ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாக இருக்கலாம்' என்று எண்ணி, கூலிக்காரன் முதல் பெரிய தொழில் பிரமுகர்கள் வரையில், கிராம மக்கள் எல்லோரும் நகரங்களுக்கு வருகிறார்கள். இந்தப் பிரச்னையை மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் கவனிக்க வேண்டும். இந்தத் தொல்லை நிகழக்கூடக் கூடாது. கிராமங்களிலுள்ள படித்தவர்கள் எல்லோரும் நகரங்களுக்கு வந்துவிடுகிறார்கள் ; நகரங்களிலுள்ளவர்களைப் போல் தாங்களும் கொஞ்சம் அதிக வசதியுடனும், நாகரீகமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும், உடலால் வேலை செய்யாமல் மூளையைக் கொண்டே அதிகப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் ஆசைகொண்டு அவர்கள் நகரங்களுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். நகரங்களிலிருந்து

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

ஒரு சிலராவது கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்கே தொழில்களை ஆரம்பித்தால், அவர்களைப் பார்த்து மற்றவர்களும் கிராமங்களுக்குப் போவார்கள். ஒரு சிலராவது அப்படிச் செய்தால் பல தொழிலாளர்களுக்குக் கிராமங்களில் வேலை கிடைக்கும். பலர் கிராமங்களுக்குச் செல்வார்கள். ஆகவே, கிராமங்களில் கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தார் சொல்வது ஒன்றும், அவர்கள் செய்வது வேறொன்றாக இருக்கிறது. அப்படி இருக்கக் கூடாது. இப்போது எல்லாத் தொழில்களும் நகரங்களில் தான் இருக்கின்றன. இதைப்பற்றி விவரமாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றால், கணம் அமைச்சர்களுக்கு நான் கடிதம் எழுதுகிறேன்.

உணவு உற்பத்தி சம்பந்தமாக, சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு பக்கத்தில் பஞ்சம் இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில் நீர்ப்பாசன வசதிகள் போதிய அளவிலும் சரியான முறையிலும் இல்லை. விவசாயி தன் கஷ்டங்களை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்க முடிவதில்லை. காரணம், விவசாயிகள் புல பிரிவினர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்றத் துறைகளிலுள்ள மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் குறைகளைக் கூச்சலிட்டு அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கிறார்கள். விவசாயிகளுள், பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள், சிறு நிலச்சுவாந்தார்கள், சாகுபடி செய்யும் விவசாயிகள், விவசாயக் கூலிகள் ஆகிய பல பிரிவினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை இல்லை. ஒரு பிரிவினர் மற்றொரு பிரிவினருடன் ஒன்று சேர்ந்து கிளர்ச்சி செய்வதில்லை. நான் யாருக்கும் பரிந்து பேசவில்லை. நான் இதைமல்லாம் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்பது நமது நோக்கமாக இருக்கிறது; அதற்கான காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டும். இயற்கை சில சமயங்களில் நமக்கு அனுகூலமாக இருக்கிறது, சில சமயங்களில் நம்மை எமாற்றுகிறது.

இன்னொரு பக்கம் ஜனசங்கியை அதிகமாக்கிக் கொண்டு வருகிறது. எல்லோரும் படிப்பதற்கு வாய்ப்பு வந்த பிற்பாடு, கிராமத்திலே படித்தவர்களெல்லாம் உடல் உழைப்பு வேண்டாம் என்ற மனப்பான்மையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது அரசாங்க உத்தியோகத்தில்தான் எல்லோருடைய எண்ணமும் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்துவிட்டால், உடனே வேலை கொடுங்கள் என்று தொந்தரவு செய்கிறார்கள். எவ்வளவு பேர்கள் இம்மாதிரி வருகிறார்கள்? நான் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் கிராமத்தில் இருக்கிறேன். அங்கே வந்து தொந்தரவு செய்கிறார்கள். நான் யாருக்கும் சிபாரிசு செய்வதில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும், அவர்கள் என்னை விடுவதில்லை. காரணம் என்ன? பரிதாபகரமான நிலை நிலவுகிறது. படித்தவர்கள் 'தங்கள் எதற்கும் லாயக்கில்லை, அரசாங்க உத்தியோகத்திற்கு யாராவது சிபார்சு செய்தால் நடக்கும்', என்று நினைத்து 'நங்கள் சிபார்சு செய்யுங்கள்' என்று பரிதாபகரமான நிலையில் கேட்கிறார்கள். அந்த முறையிலே படித்தவர்களின் நிலை இருக்கிறது. கிராமங்களிலே இப்பொழுது எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்கள் முன்னைவிட அதிகம். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்துவிட்டு வேலையில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் அவர்கள் உடல் உழைப்புக்குத் தகுந்த முறையில் படிப்பைப் பெறவில்லை. ரூபாய் 50 சம்பளத்திற்கு இந்தப் படிப்பு குமஸ்தாவாக அவர்களுக்கு உதவும். சமூகத்திற்கு அது உதவியாக இல்லை. ஓரளவு அவரவர் குடும்பம் வரையில் உதவி செய்கிறது. எவ்வளவு பேர்களுக்குத்தான் அரசாங்கம் உத்தியோகம் கொடுக்க முடியும்? ஏதோ 200, 300 பேர்களில் ஒருவருக்குத்தான் உத்தியோகம் கொடுக்கலாம். அதற்குப் பிறகு துவேஷம்தான் நிலவுகிறது. பிராம்மணன், அப்பிராம்மணன், ரெட்டியார், முதலியார் என்றெல்லாம் சண்டைக்குப் புகலிடமாக இருக்கிறது இது. காங்கிரஸ் பார்டியாக இருக்கட்டும், கம்யூனிஸ்டு பார்டியாக இருக்கட்டும், அல்லது யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், கருப்புச் சட்டையாக இருக்கட்டும், சிவப்புச் சட்டையாக இருக்கட்டும், எந்தச் சட்டையாக இருக்கட்டும், துவேஷத்திற்குப் புகலிடமாக

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

இருக்கிறது இது. இந்த முறையிலே போய்க்கொண்டிருந்தால், என்ன ஆவது? ஆன அடிக்கும் நிலைமை கூட வந்துவிட்டது. ஒரு உத்தியோகம் கொடுப்பதற்கு 200 பேர்கள் இருந்தால், அதில் 199 பேர்கள் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ இந்த முறையில் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதற்கும் ஒரு லிமிட் வேண்டும். வெறி பிடித்தால் கூட, அதற்கு ஒரு லிமிட் வேண்டும். வெறி அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. என்ன காரணம்? சமூகத்தினுடைய நிலை, தனி மனிதனுடைய நிலை, அரசாங்கத்தார், கட்சிகள், தொழிலிலே பாகுபாடு, அதற்குத் தகுந்த முறையிலே வேலையின்மை, வேலை கொடுத்தாலும் செய்வதற்கு மனமின்மை—இவைகளெல்லாம்தான் காரணம். எல்லோரும் வேலை செய்யாமலே மூனையை வைத்துக்கொண்டு பிழைக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள். முன் காலத்தில் அநேகமாக எல்லோரும் உழைத்தார்கள். நூற்றுக்கு ஒன்றிரண்டு பேர்கள்தான் மூனையை வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்யாமல் சம்பாதிப்பார்கள். அவர்களும் சும்மா இருப்பவர்கள் இல்லை. அவர்கள் படித்தவர்கள், பணம் படைத்தவர்கள், மாணஜ்மெண்ட் செய்பவர்கள். ஆனால், இந்தக் காலத்தில் எல்லோரும் வேலை செய்யாமலே ஊதியம் பெறவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். இது எப்படி நடக்கும்? இந்த முறையிலே துவேஷம் தான் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது.

5-10
p.m.

DR. A. SREENIVASAN : வழி என்ன?

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : வழிதான் சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் நாக்கை அடக்க வேண்டும். கொஞ்சமாக இருப்பதை, நம் விருப்பு வெறுப்பை வைத்துக்கொண்டு அதிகமாகத் தூண்டி விட்டால், சாதாரண ஜனங்களிடையே துவேஷம் உண்டாகும்படியான நிலை ஏற்படுகிறது. எல்லா பார்ட்டிகளும், காங்கிரஸும், எல்லோரும் தான் இதைச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இரண்டு பேர் சேர்ந்தால் என்ன பேசுகிறோம் என்று பார்த்தால் இதேதான். நான் பார்க்கிறேன். இந்த முறையிலே நாட்டிலே அழிவு சக்திகள் அதிகமாகத் துவேஷத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதன் பலன்தான் இப்பொழுது ஹைட்ரஜன் பாம். மற்ற பாம்புகளைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. 'அட்மாஸ்பியர்' பூராவும் விஷம் பரவிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஒருவர் மீது ஒருவர் நம்பிக்கை இல்லை. பலன் தொந்தரவும் துவேஷமும் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. எல்லோரும் இதற்குப் பொறுப்பாளிகளாக இருக்கிறோம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ.

தேர்தலைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். தேர்தல் என்ன செய்கிறது? 10 வருஷங்களிலே முன்னேற்றம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் பார்க்கும்பொழுது ஒரு பக்கம் முன்னேற்றம் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால் பின்னேற்றத்தில்தான் அதிக முன்னேற்றம் இருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம்? எங்கு பார்த்தாலும் துவேஷம், ஒருவரை ஒருவர் நம்பாத நிலை. குடும்பத்திலே துவேஷம், கிராமத்திலே துவேஷம், நகரத்திலே துவேஷம், கட்சியிலே துவேஷம், இவைகளெல்லாம் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அடிப்படைத் தத்துவத்தையே மாற்ற வேண்டும். அதற்கு இந்தக் கல்வி முறை சரியில்லை. அதை மாற்ற வேண்டும். (Sri P. T. Rajan : Quite right). மத சம்பந்தமான படிப்பு முறையை எல்லா அரசாங்கங்களும் எதிர்க்கிறார்கள், அது அடிப்படையாக இல்லாததால் தான் இந்த நிலை வந்திருக்கிறது. வெறி பிடித்த மதமும் கூடாது. அதனால்தான் உபத்திரவம் எல்லாம் வரும். சம தர்ம முறையிலே, கடவுள் ஒருவர் என்ற முறையிலே, அந்த போதனை இருக்க வேண்டும். அதைத்தான் எல்லா மதங்களும் போதிக்கின்றன. மனிதனுடைய துவேஷத்தையும் மன நிலையையும் கடவுள் ஒருவர்தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்தான் உலகத்தைப் பார்க்கிறார். உலகம் அவரை எப்படிப் பார்க்கின்றதோ அப்படித் தெரிகிறது.

‘கனவினும் இன்னைது மன்தோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு’

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddier]

என்றார் வள்ளுவர். இந்த மாதிரி இருக்கிறது இப்பொழுதுள்ள நிலைமை. பேசுவது ஒன்று, நடப்பது ஒன்று, நினைக்கிறது ஒன்று. இந்த முறையிலே போய்க்கொண்டிருந்தால் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

உணவு உற்பத்தி போதுமானதாக இல்லை. பசி வந்திட பத்தும் பறந்து போம். உணவு நிலையைப்பற்றி ராஜ்ய அரசாங்கம் இப்பொழுது வரவு செலவுத் திட்ட அறிக்கையிலே சொல்லியிருப்பது சரியல்ல. அதில் அதிகத் தொந்தரவு இருக்கிறது என்பதை மறந்துவிட்டார்கள். சரியான புள்ளி விவரங்கள் வராததால் தான், இப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். இனிமேலாவது அதைச் சரியான முறையில் சொல்ல வேண்டும். இந்த ஒரு வருஷம் திட்டாடித்தான் ஆக வேண்டும். ஆந்திரா நம்மை மதிப்பதில்லை, வேண்டாம், அவர்கள் எப்பொழுதும் தொந்தரவுதான்.

SRI V. V. RAMASWAMI : பிரிந்தது நல்லது.

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** இருக்கிற இடத்திலிருந்து உணவு இல்லாத இடத்திற்கு வந்து தானே ஆகவேண்டும். அதற்கு ஏதாவது செய்யத்தான் வேண்டும். இங்கே போதாமல் இருக்கும்பொழுது, கோளத்திற்கு அரிசி அதிகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அமைச்சர்களும் கூச்சல் நிறையப் போடுகிறார்கள். ஆனால் அதை மத்திய அரசாங்கத்தில் இருப்பவர்கள் கேட்பதில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ராஜ்ய அரசாங்கம் உட்பட்டது என்று மாத்திரம் அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், பிரயோஜனம் இல்லை. ராஜ்ய அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கமும் சேர்ந்து ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இருக்கிறது என்ற மனப்பான்மையிலே அவர்கள் எப்பொழுது வேலை செய்கிறார்களோ, அப்பொழுது தான் நாட்டிற்கு நலன் உண்டாகும். தாங்கள் ஐமோனன், மற்றவர்கள் கீழே இருப்பவர்கள் என்று நினைத்தால், காரியம் ஒன்றும் நடக்காது. அதே மாதிரி நாமும் அவர்கள் யாரோ, நாம் யாரோ என்று நினைத்துக்கொண்டு அதிக துவேஷத்தை உண்டாக்கி, நாட்டைப் பிரித்தாகவேண்டும் என்று தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்தால், பலன் ஒன்றும் கிடைக்காது. இன்னும் துவேஷமும் தொந்தரவும் தான் அதிகரிக்கும். கொஞ்சம் இதையெல்லாம் யோசனை செய்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். நம்முடைய விருப்பு வெறுப்பை வைத்துக்கொண்டு துவேஷத்தைத் தூண்டிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. இன்று நாம் அமைச்சர்களாக இருக்கலாம், அங்கத்தினர்களாக இருக்கலாம், மெஜாரிடி பார்ட்டியாக இருக்கலாம். யாராயிருந்தாலும், ஜனங்களுடைய நன்மையை உத்தேசித்துத் தான் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யவேண்டும். தொண்டு புரிவதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. துவேஷத்தை அதிகமாக வளர்த்துக்கொண்டிருந்தால், அது நம் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குத் தகுந்த அடிகோலாகாது.

உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டும். ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் இப்பொழுது efficiency குறைந்துவிட்டது. மற்றத் தொழில்களில், அதாவது வியாபாரம், 'இண்டஸ்ட்ரி' முதலானவைகளில் கொஞ்சம் பரவாயில்லை. அந்தத் துறைகளில் உற்பத்தி கொஞ்சம் கூட வருகிறது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு ஊதியமும் கொஞ்சம் கூட வருகிறது. ஆனால் விவசாயத்திலே முன்னால் 10 பேர்கள் செய்த வேலையை இப்பொழுது 20 பேர்கள் செய்கிறார்கள். 'பொலிடிகல் பார்டீஸ்' இருக்கின்றன. எவ்வளவு தூரம் அவர்களை அதிகமாகத் தூண்டிவிட்ட முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் தூண்டிவிடுகிறார்கள். இவ்வளவும் அவர்கள் தலைமைக்காக நடக்கிறது. காங்கிரஸ், 'நான் காங்கிரஸ்' என்றெல்லா பார்டிகளும் தான் இப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒன்றும் வித்தியாசம் இல்லை. டிகிரியில்தான் வித்தியாசம். இம்மாதிரி இருப்பதினால் என்ன ஆகிறது? கூலி அதிகமாகியிருக்கிறது. வேலையில் திறமை குறைந்திருக்கிறது. உற்பத்திக்கு அதிகச் செலவு ஆகிறது. உரம் முதலியவைகளை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் காவேரியைத் தவிர வேறு ஜல வசதி ஒன்றுமில்லை, நமது ராஜ்யத்தில்

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

50 லட்சம் ஏக்கர் நஞ்சை இருந்தால், காவேரி மற்றும் சிறு நதிகள் பாயும் டெல்டிக் ஏரியா 17, 18 லட்சம் ஏக்கர் தான். பாக்கி சுமார் 30, 34 லட்சம் ஏக்கரில் மானம் பார்த்துத்தான் விளைய வேண்டும். அம்மாதிரி இந்த ராஜ்யத்திலே விவசாயம் நடக்கிறது. அது நல்ல முறையிலே நடப்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

பெரிய ஜீவநதிகள் நம் ராஜ்யத்தில் இல்லை. நிறைவேற்றக்கூடிய திட்டங்களையெல்லாம் நாம் நிறைவேற்றி விட்டோம். இப்போது ஏதோ பரம்பிக்குளம் திட்டம் சர்ச்சையில் இருந்து வருகிறது. கிரியாறு திட்டமும் இருக்கிறது. தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கோமுகி நதி இருக்கிறது. அது ரொம்ப நாட்களாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. நான் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோதே அந்த நதி நீரைப் பயன்படுத்துவதற்கான பாசனத் திட்டத்திற்கு 'எஸ்டிமேட்' போடும்படி இலாகாவினரிடம் சொன்னேன். அது என்ன ஆனதோ, தெரியாது. விருத்தாசலத்தில் ஆறு இருக்கிறது. இந்த நதிகளைப் பயன்படுத்தி பாசனத் திட்டம் நிறைவேற்றுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? கிருஷ்ண-பெண்ணாறு நதிகளின் தண்ணீரை இங்கே கொண்டு வரவேண்டும்.

SRI V. V. RAMASWAMI : அந்த ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் அந்தத் தண்ணீரை நமக்குக் கொடுப்பார்களா?

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். நதித் தண்ணீரை விணக்குவதற்கு இந்த நாட்டில் யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. கடலில் விழக்கூடிய நதித் தண்ணீரை எடுத்துக் கொள்வதற்கு நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தார் இதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும், இல்லாவிட்டால் எங்கேயாவது போகட்டும், அதாவது, தகராறை நல்ல முறையில் தீர்த்து வைப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் திறமை இல்லாவிட்டால், மத்தியஸ்தம் செய்வதை விட்டு விட்டும். நாட்டில் 36 கோடி பேர் இருக்கிறோம். 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்று சொல்லிவிட்டு அரசாங்கம் சும்மாயிருந்துவிடலாமா? அரசாங்கம் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்யவேண்டும். கோதாவரி நதியின் தண்ணீரில் 10 சத விதத்தைத்தான் அந்த ராஜ்யத்தினர் உபயோகிக்கிறார்கள். அந்த நதியின் தண்ணீரை ஆந்திரா, பம்பாய் ஆகிய எல்லா ராஜ்யத்தினரும் உபயோகித்தாலும், மொத்தம் 20 சதவிதத்தைத் தண்ணீரைத்தான் உபயோகப்படுத்த முடியும். மீதி 80 சதவிதத்தைத் தண்ணீர் விண்கிறது. கோதாவரித் தண்ணீரைக் கிருஷ்ண நதிக்குக் கொண்டுவர முடியும். கிருஷ்ண நதித் தண்ணீரை இங்கே கொண்டு வர முடியும். நான் முதன் மந்திரியாக இருந்தபோது, இது சம்பந்தமாக நதிகளில் ஆங்காங்கே தண்ணீர் லெவலை கணக்கிச் சொன்னேன். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஆந்திர ராஜ்யத்திற்கு சுமார் ரூ. 200 கோடியும் நமக்கு ரூ. 200 கோடியும் செலவாகும். திட்டத்தை நிறைவேற்றினால், அது பாசனத்திற்கும், மின்சாரத்திற்கும் 'நாவிக்கேஷன்' க்கும் பயன்படும். மூன்று காரியங்களுக்கும் உதவும் வகையில் தான் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். தனித் தனியாகத் திட்டங்களை வகுத்து நிறைவேற்றுவது உசிதமல்ல. கிருஷ்ண நதியில் கர்நாடாலிருந்து பெஜவாடாவில் பத்து இடங்களில் 'வாடர் பால்ஸ்' இருக்கின்றன. அவைகளை மின்சாரத்திற்குப் பயன்படுத்தலாம். கோதாவரியிலும் 'வாடர் பால்ஸ்' இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் 'இண்டலிங்க்' பண்ணவேண்டும். குந்தாத் திட்டத்தையும் மற்ற சில திட்டங்களையும் இணைக்க வேண்டும். மைசூரில் ஜாசப்பா நீர்வீழ்ச்சியில் ஏதோ ஒரு முறையைக் கையாளுகிறார்கள். எல்லாத் திட்டங்களையும், இணைத்தால் தொல்லைகள் இருக்காது.

5 20
p.m.

பணம் இல்லை என்பதால் இப்போது அரசாங்கத்தார் டீஸல் எண்ணெய்க்கு வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது மின்சாரக் கரெண்டை பாசனக் காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்த முடிவதில்லை. ஏனென்றால், மின்சார மோட்டார்கள்க்குக் கரெண்டை மின்சார இலாகாவினர் ராத்திரித்தான் கொடுக்கிறார்கள். எல்லாப் பயிர்களுக்கும் இரவில் தண்ணீர்

6th March 1958]

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

பாய்ச்ச முடியாது. வயலில் எல்லா இடங்களிலும் மின்சார விளக்குகளைப் போட முடியுமா? வயல்களில் பாம்புகள் இருக்கும். ஆகவே, இரவில் வயல்களில் நடமாடுவது அபாயகரமானது. நெற் பயிருக்கு வேண்டுமானால், இரவில் தண்ணீர் பாய்ச்சலாம். நெல் வயலில் நண்குகள் தொளை போடுகின்றன. நெல் வயலில் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கும்போது, நண்குகள் தொளை போடுவதால், தண்ணீர் வெளியில் போய் விடுகிறது. இந்தத் தொல்லைகள் இருப்பதால் மின்சார மோட்டார் வைத்திருப்பவர்கள் அத்துடன் டீஸல் என்ஜினையும் மாங்க் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், அரசாங்கத்தார் டீஸல் எண்ணெய்க்கு வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : ஆகையால் இன்னும் வரீ போடக்கூடாது அல்லவா?

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** அதைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். யாருக்கு அதிகமாகத் தொந்தரவுகள் இருக்கின்றனவோ, அவர்களுக்குத் தான் வரிகள் போடப்படுகின்றன. எவன் ஒன்றும் ஆட்சேபணை சொல்ல தில்லையோ ஒன்று சேர்ந்து அவன் தலையில் வரிச் சுமையைப் போடவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அந்த நிலை மத்திய அரசாங்கத்திலும் ராஜ்ய அரசாங்கத்திலும் ஏற்பட்டு விட்டது. ஜீவ நதிகளின் தண்ணீரைப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுத்து நிறைவேற்ற வேண்டும்.

ஜீவ நதிகள் இல்லாத இடங்களில், பூமிக்குக் கீழே இருக்கும் தண்ணீரை மேலே கொண்டுவரும் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களை அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றிக்கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். குழாய்க் கிணறுகளையும், வடிமனைக் கிணறுகளையும் (பில்ட் பாயின்ட் வெல்ஸ்) ஆங்காங்கே அரசாங்கத்தார் அமைத்து வருகிறார்கள். எந்த இடங்களில் அதிகத் தண்ணீரைப் பூமிக்கு வெளியே கொண்டு வரமுடியுமோ அந்த இடங்களில் அந்தக் கிணறுகளைத் தோண்ட வேண்டும். குழாய்க் கிணறுகளுக்காக 40 லட்ச ரூபாயோ 50 லட்ச ரூபாயோ திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை எந்த எந்த இடங்களில் தோண்டப்படும் என்ற விவரம்தான் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டப் புத்தகத்தில் இல்லை. அந்த விவரத்தை என் குறிப்பிடவில்லை என்று தெரியவில்லை. ராஜ்யத்தில் முப்பது குழாய்க் கிணறுகள் வெட்டப்பட்டன என்றும், அவைகளில் 10-12 தான் வெற்றிகரமாக வெட்டப்பட்டன என்றும் தெரிகிறது. எங்கே அடி ஊற்றுக்கள் இருக்கின்றனவோ அங்கே இவைகளை வெட்ட வேண்டும். எங்கேயாவது வெட்டப்படும் 20 கிணறுகளில் 18 கிணறுகள் வெற்றியடைந்தால், அந்தப் பிரதேசத்தில் இவைகளை அமைக்க வேண்டும்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இப்போது வெட்டப்பட்ட கிணறுகள் பரீட்சார்த்தமான முறையில் வெட்டப்பட்டவை.

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** சரி. அதிகப் பாறைகளும் கற்களும் இல்லாத இடங்களிலும், பாதாள ஊற்றுக்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்களிலும் இந்தக் கிணறுகளை வெட்ட வேண்டும். இப்போது நெய் வேலியில் இந்தக் கிணறுகளைத் தோண்டியிருக்கிறார்கள். செங்கற்பட்டில் மஹாபலிபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் தோண்டியிருக்கிறார்கள். அந்த இடம் தகுந்த இடம். அங்கே ஆர்மெஷியன் கிணறுகள் கூட அமைக்கலாம். திண்டிவனத்தில் சில இடங்கள் இந்தத் திட்டத்திற்குத் தகுந்தவையாக இருக்கும். சிதம்பரத்திலும் பாளையங்கோட்டையில் இதற்கேற்ற இடங்கள் இருக்கும். செங்கற்பட்டில் சில இடங்கள் இதற்கேற்றவையாக இருக்கும். சில இடங்களில் பாறைகள் இருக்கும். டெல்டாப் பிரதேசங்கள் இதற்கு ஏற்றவையாக இருக்கும். கடலூர் தாலுகாவில் காடாம்புளியூரில் தண்ணீரே கிடையாது. அங்கே 150 முதல் 180 அடி ஆழம் தோண்டினால் தான் தண்ணீர் வருகிறது. கடலூர் தாலுகாவில் 60-70 கிராமங்களில் நிறைய ஜலம் கிடைக்கிறது. அங்கே கிணறுகள் தோண்டலாம். சில

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

[6th March 1958]

கிராமங்களில் தண்ணீர் கிடையாது. அங்கே கிணறுகள் தோண்டுவதும் கஷ்டம். அங்கேயெல்லாம் 'பெர்குஸன் ட்ரில்ஸ்' மூலம் தான் கிணறு தோண்ட முடியும். சாதாரண 'ட்ரில்ஸ்' மூலம் அங்கெல்லாம் கிணறு தோண்ட முடியாது. இந்தியாவிலேயே வேறு எங்கேயும் அப்படிப்பட்ட இடத்தைப் பார்க்க முடியாது. தண்ணீர் பஞ்சத்தின் காரணமாக ஜனங்கள் அங்கே பல நாட்களுக்கு ஒரு முறை தான் குளிக்கிறார்கள். அங்கே, குடிப்பதற்கோ குளிப்பதற்கோ தண்ணீர் கிடைக்காததன்மூலம், நீர்ப்பாசன வசதியைப் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். அந்தமாதிரியான இடங்களில் இந்தக் கிணறுகளை வெட்ட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை ரெவின்யூ செலவினத்தின் கீழ் எடுத்துக் கொண்டதான் நிறைவேற்ற வேண்டும். பணம் செலவு செய்தால் அதற்குப் பிரதிபலனாக வருவாய் கொடுக்கக்கூடிய திட்டங்களைத் தான் 'காபிடல் எக்ஸ்பண்டிச்சர்'ன் கீழ் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, மூலதனச் செலவின் கீழ் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால், அரசாங்கத்தார் வரியைப் போடுகிறார்கள். இந்த நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களில் **productive irrigation, protective irrigation** என்ற இரு வகைகள் இருக்கின்றன. **protective** திட்டம் பஞ்சத்திலிருந்து காப்பதற்காகப் போடும் திட்டம் (**protection from famine**) ஆகும். இந்தப் பிராந்தியங்களில், 60 லட்சம் ஏக்கரில் 30 லட்சம் ஏக்கர் இப்படிப்பட்ட பிரதேசங்களாக இருப்பதால், அவைகளில் ரெவின்யூ செலவினத்தின் கீழ் போடக்கூடிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு 'கிராபி'க்கு எவ்வளவு செலவாகிறது என்று பாருங்கள். டெல்டயிக் எரியாவும் இருக்கிறது, நான்-டெல்டயிக் எரியாவும் இருக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும். பூராவும் கிணற்றுப் பாசனம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஒரு போகம் நான்கு மாதம் நெல் பயிருக்கு 2 பாரல் டெஸல் எண்ணெய் வேண்டும். இரண்டு பாரல் எண்ணெய் என்ன விலை? ரூ. 160 விற்கிறது. இப்பொழுது காலனுக்கு இன்னொரு நான்கு அணு கூட. அப்படியானால் 84 காலனுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று பாருங்கள். அது போக 'லியூப்ரிகேஷன் ஆயில்' தேவைப்படும், மேற் கொண்டு டிரைவர் சார்ஜ் இருக்கிறது. இப்படி நீர்ப்பாசனத்திற்கு ரூ. 200, ரூ. 220 ஆகிவிடுகிறது.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : எத்தனை ஏக்கருக்கு ?

* **SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** ஒரு ஏக்கருக்கு. இதைத் தவிர மின்சாரம் உபயோகித்தால் கரண்டு சார்ஜ். ஒரு ஏக்கர் நான்கு மாத சம்பாப் பயிருக்கு இந்த முறையிலே செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. 'ஷார்ட்டியூரேஷன்' அதாவது, மூன்று மாதங்களாக இருந்தால், செலவு கொஞ்சம் குறையும். ஆகவே விவசாயச் செலவு என்ன ஆகிறது என்று பாருங்கள். டெல்டயிக் எரியாவில் ஒரு பக்கத்திலே கூலி ஜாஸ்தி, உரம் போடுவதில்லை. நான்-டெல்டயிக் எரியாவில் உரத்திற்கு அதிகம் செலவழிக்க வேண்டும். ஆனால் கூலியில் ஒன்றும் வித்தியாசம் இல்லை. இப்பொழுது தான் ராஜ்யவாதுகன் விவசாயிகளைக் கிளப்பிவிட்டுவிடுகிறார்களே! யாரும் எந்த பாரட்டியாகயிருந்தாலும் தூண்டுவதை விடுவதில்லை. இங்கே இருந்தாலும் அப்படித்தான், அங்கே இருந்தாலும் அப்படித்தான். ஒரு ஏக்கருக்கு 10 முதல் 12 மூட்டை நெல் இல்லை என்றால் சாகுபடி நடக்காது. சாகுபடி செய்து அறுப்பு வரையிலும் நான் சொல்லுகிறேன். அதற்கு மேல் இறைப்பு நீர்ப்பாசனத்திற்கு ரூ. 200, ரூ. 220 ஆகிறது. சாகுபடிச் செலவு ரூ. 200. ஆறு மூட்டை புண்ணைக்கு வேண்டியிருக்கிறது. டெல்டயிக் எரியாவில் ஒரு விதத்தில் 'அட்வான்டேஜ்' இருந்தால் வேறு விதத்தில் 'டிஸ்ட்வான்டேஜ்' இருக்கிறது. அதேமாதிரித் தான் 'நான்-டெல்டயிக்' எரியாவிலும். நீர்ப்பாசனச் செலவையும் சேர்த்து இறைத்துப் பயிரிடுவதற்கு காணிக்கு, அதாவது 1-1/3 ஏக்கருக்கு, செலவு ரூ. 450-க்குக் குறையாது. அதற்கு மேல் வருவது தான் லாபம். அதிலே அவர்கள் என்னென்ன வரி கொடுக்கிறார்கள் என்று கவனிப்போம். அதையும் கணக்கெடுத்தால் தெரியும். முன்னாலே நில வரி எவ்வளவு இருந்தது? இப்பொழுது எவ்வளவு? நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஸர்சார்ஜ் பலவிதத்திலே

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

வசூலிக்கப்படுகிறது. **Betterment tax** ஒருபக்கம். அப்பொழுது ஸெஸ் காலணவாக இருந்தது; இப்பொழுது அது ஐந்து அணு. இரிகேஷன் ஸெஸ் முதலிய எல்லா ஸெஸ்களையும் உயர்த்திக் கொண்டிருப்பதைச் சொல்லுகிறேன். ஒரு பக்கம் வரி அதிகமாகிக்கொண்டேயிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் கம்யூனிஸ்டு பார்ட்டியைப் பார்த்து பயம். நான் யாருக்கும் 'plead' பண்ணுவதற்காகச் சொல்லவில்லை. இருக்கிற நிலைமையைச் சொல்லுகிறேன். உணவு உற்பத்தியை அதிகமாக்க வேண்டுமென்றால், ஜனங்களுக்கு அவசியமான உணவு கொடுக்க வேண்டுமென்றால், கம்யூனிஸ்டு கொள்கைகளை நினைத்தபடி, நிலச் சீர்திருத்தம், வரி முதலியவைகளை ஜனநாயக அரசாங்கத்தில் செய்தால் சரிவர வேலை செய்யாமல் கெடுதல்தான் விளையும். இந்த 'லிஸ்டம் ஆப் கவர்ன்மெண்டு' இருந்தால், கம்யூனிஸ்டு பார்ட்டியாக இருந்தாலும் சரிவர நடத்த முடியாது. 'ரெஜிமென்டேஷன்' முறையில் தான் நடத்த முடியும். அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். (ஒரு கணம் அங்கத்தினர்: கம்யூனிஸ்டு கையில் கொடுத்தால்.) நீங்கள் எல்லாம் 'பொலிடிகல் லீடர்ஸ்'. என்னைவிட உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். உங்களுக்கு ரொம்ப நாள் அனுபவம். உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பது நன்றாகத் தெரியும். நான் அதைவெல்லாம் விவரித்துச் சொல்லுவதற்கில்லை. இங்கே கொஞ்சம் சூசமாகத்தான் சொல்லலாம். நானும் அரசாங்கத்தின் ஒரு 'பார்ட் அண்டு பார்ஸலாகத்' தான் இருந்திருக்கிறேன், அப்பொழுதும் நான் இதைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்த முறையில் நாம் போய்க் கொண்டிருந்தால், உணவு உற்பத்தி பேப்பரில் தான் இருக்கும். இப்பொழுது ஜனங்கள் உற்பத்தி தான் அதிகமாக இருக்கிறது. அதிலும் கண்ட்ரோல் இல்லை. முன்பெல்லாம் பிறும்மசாரியம், கிரஹஸ்தா, வானப் பிரஸ்தம், சன்னியாசி என்றெல்லாம் இருந்தது. இருபது, இருபத்திரண்டு வயதிற்குமேல் கலியாணம் இருக்கும், 50 வயதிற்குப் பிறகு வானப் பிரஸ்தம் 'பப்ளிக் ஸர்வீஸ்' அண்டு 'கான்ஸன்ட்ரேஷன்', பிற்பாடு 'ரினன்வியேஷன்' (சந்தியாசம்) என்று இருந்தது. இப்பொழுதுதான் சாகும் வரையிலும் ஒவ்வொருவரும் கட்டிக்கொண்டு அழுகின்ற. (சிரிப்பு) முன்பு மதத்தில் நம்பிக்கை இருந்தது. இப்பொழுது மதத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. அப்பொழுது "பர்த் கண்ட்ரோல்" வேறு விதத்தில் இருந்தது; இப்பொழுது மற்றொரு விதத்தில் இருக்கிறது. இப்பொழுது 'வைடாலிடி' அபிந்தப்போகிறது. சூழ்ந்தைகளைக் காப்பாற்றவேண்டுமே என்ற பயத்திலே இப்பொழுது 'பர்த் கண்ட்ரோல்' நடக்கிறது. "கண்ட்ரோல் ஆப் மென்ட்" வேண்டும். முன்னால்தான் பொறி புலன்களை அடக்கி எந்த முறையில் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும், பிறவி எதற்காக வந்தது, அதனுடைய "goal" என்ன என்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். இந்த நிலையிலே நாம் கீழே தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். "பர்த் கண்ட்ரோல்" இந்தியாவிலும் முடியாது, சைனாவிலும் முடியாது. நான் நன்றாகச் சொல்லுகிறேன். எங்கே "பாவாடி" இருக்கிறதோ, எங்கே அதிக உணவு இல்லையோ, அங்கே தான் மனித உற்பத்தி ஜாஸ்தி, உணவு உற்பத்தி குறைவு. இது டாக்டர்களுக்குத் தெரியும். இதை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. உணவு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டுமானால், அதற்குத் தகுந்த சூழ்நிலையை அரசாங்கமும், மக்களும், மற்ற எல்லோரும் உண்டாக்க வேண்டும். அதுமாத்திரமல்ல. விவசாயிகள் 95 சத விதிகம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அதில் எவ்வளவு "அன்டிக்னூமிக் ஹோஸ்டிங்"? இந்தப் பொருளாதார நிலையிலே அவர்களில் எத்தனை பேர் இந்த நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய குடும்பத்தை நடத்த முடியும்? 100-க்கு 5 பேர்கள் தான் ஏதோ உணவு உற்பத்தி செய்து அரசாங்கத்திற்கும் ஜனங்களுக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தர்மத்திற்குச் செய்யவில்லை. ஏதோ அதைத் தொழிலாக நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 'கபாவாடி' இருக்கிறது, பணம் இருக்கிறது, பழைய காலத்தில் வந்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு கொடுக்கிறார்கள். எல்லோரும் வேலை செய்யாமல் திறமையும் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. அப்படியிருக்கும்பொழுது விவசாயத்தை எந்த விதத்தில் அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

[6th March 1958]

‘விரோதத்தால்’ சொல்லவில்லை. உண்மையிலேயே எனக்கு விவசாயத்திலும், கிராமத்திலும் கொஞ்சம் அனுபவம் இருக்கிறது. அரசாங்கத்திலும் கொஞ்சம் அனுபவம் இருக்கிறது. இந்த மூன்றையும் வைத்துக்கொண்டு என்னுடைய அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஏதாவது தகுதி இருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இல்லையென்று விட்டுவிட்டால் அதன் பலனை நாம் எல்லோரும் அனுபவிப்போம்.

“அனிமல் ஹஸ்பண்டரி” (கால்நடை அபிவிருத்தி) விவசாயத்திலே ரொம்ப முக்கியமானது. டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அதுபற்றிச் சொன்னார்கள். அதிகமாக மாடுகளை உற்பத்தி செய்யாவிட்டால் நாடு அழிந்துவிடும். காரணம் டிராக்டர்களை வைத்துக்கொண்டு நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அதுவும் நிலத்துக்கு ‘லீலிங்’ கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது, மாடுகளை வைத்துக்கொண்டு தான் ஏதாவது விவசாயம் செய்யலாம். மாடுகள் உழவுக்கும் பிரயோஜனப்படுகின்றன. இறைப்புக்கும் பிரயோஜனப்படுகின்றன. ‘இன்-ஆர்கானிக்’ மென்யூர் போட்டால் அதில் ‘வைடமின்’ இல்லை. “ப்ரோடின்” இல்லை. இதைப்பற்றி நிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ‘ஆர்கானிக் மென்யூர்’ 3 பங்கும், ‘இன்-ஆர்கானிக் மென்யூர்’ 1 பங்கும் போடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் கிருமிகள் (பாக்டீரியாக்கள்) செத்துப்போய்விடும். நாக்குப்புச்சிகள் வேலை செய்து செழிப்பு உண்டாக்குகின்றன. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒரு அங்குலத்தில் கீழே 10 லட்சம், 20 லட்சம் பூச்சிகள் இருக்கும், அது லாபரபரியில் வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்குத் தெரியும். அவைகளைவிடாமல் “இன்-ஆர்கானிக் மென்யூர்” போட்டால் செத்துவிடுகின்றன. 14 வருஷம் “இன்-ஆர்கானிக் மென்யூர்” போட்டு அந்த நிலத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் தானியங்களைப் புறக்கணக்கும் கொடுத்ததில் 100-க்கு 80 புறக்கண இறந்து விட்டன என்று பி. வி. நாட் அவர்களும், மகாரிணன் அவர்களும் ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவைகளுக்கு 18 முதல் 25 சத விகிதம் “ஜெர்மினேஷன் கபாலிடி” இல்லை. 1916-18-ல் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் அப்பொழுது அதை ‘பப்ளிஷ்’ செய்தார்கள். திரும்பவும் அதை ‘பப்ளிஷ்’ செய்யவில்லை. ஆகவே “இன்-ஆர்கானிக்” உரத்தைக்கொண்டு நாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று நினைத்தால் அது தவறு. இதை ‘ஹெல்த் டிபார்ட்மென்டும்’, விவசாய டிபார்ட்மென்டும்’ கவனித்துச் செய்யவேண்டும். ‘அனிமல் ஹஸ்பண்டரி’ விஷயமாகச் சொல்லுகிறேன். பால் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும். பால் மனிதனுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. தரயின் கர்ப்பத்திலேயே பால் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் காலத்து நாகரிகத் தாய்மார்கள் பால் கொடுப்பதில்லை.

SRI P. T. RAJAN : இருந்தால்தானே கொடுப்பதற்கு ?

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : இருந்தால்கூட அழகு கெட்டுப்போய்விடும் என்று கொடுப்பதில்லை. பசுக்களைக் காப்பாற்றி வளர்க்க வேண்டும். ‘வாழ்க அந்தணர்’, ‘வாழ்க பசுக்கள்’ என்று பாடிவிட்டால் போதாது. பசுக்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். பசுக்களிலுள்ள ரகங்களை ‘அப்க்ரேட்’ பண்ணவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் சொல்கின்றன. ஆனால் இங்கே இருப்பவையோ ‘ஸப்-க்ரேட்’ பசுக்கள் தான். சென்னை நகரத்தில் கன்றுகள் எல்லாம் அழிகின்றன. இதை அரசாங்கமும் கவனிப்பதில்லை, கார்ப்பொரேஷனும் கவனிப்பதில்லை. இதற்கு ஒரு திட்டம் கொண்டு வரலாம். பசுக்களையும் கன்றுகளையும் நன்றாக வளர்ப்பவர்களுக்கு மட்டுமே பால், அது சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களை வியாபாரம் செய்வதற்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கலாம். ‘மில்கிங் ஷெட்ஸ்’ அமைத்து, சானிபரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் முன்னிலையில் பால்காரர்கள் பால் கறப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். சென்னையில் சாக்கடைக் கழிவு ஜலத்தில் நான்கு இடங்களிலாவது ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஆயிரம் ஏக்கரில் fodder உற்பத்திக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் முதன் மந்திரியாக இருந்தபோது, இதற்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னேன். பத்து வருஷங்களில் 4,000 ஏக்கர்களை மட்டுமே இந்தத் திட்டத்தின்

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

கீழ் புல் வளர்க்கக் கொண்டுவரலாமென்று திட்டம். இந்தத் திட்டத்தை நன்றாக நிறைவேற்றினால், பசுக்களுக்கு நல்ல புல் உணவு கிடைப்பதற்கு வகை செய்தவர்களாவோம். மதுரையில் 200 ஏக்கர்களில் இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இப்போது அவர்களுக்கு ஏக்கருக்கு ரூ. 1,250 நிகர வருமானம். இன்னும் பல ஏக்கர்களில் இதைக் கொண்டுவரலாம். அங்கே 100 ஏக்கர் பாயும் சர்க்கடை ஜலம் இப்போதும் வீணாக இருக்கிறது.

மேலும், கன்றுகளை மிகவும் நன்றாக வளர்ப்பவர்களுக்கு மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் பரிசுகள் வழங்க வேண்டும். மற்றவர்கள் புலால் உண்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, நாம் எல்லோரும் என்ன செய்கிறோம்? நாம் கன்றுகளைச் சாப்பிடுகிறோம். நாம் காலையில் குடிக்கும் காப்பி கன்று ஆகும். பால்காரர்கள் கன்றுகளின் நலனைக் கொஞ்சங் கூடக் கவனிக்காமல் பாலைப் பசுவிடமிருந்து ஏராளமாகக் கறக்கிறார்கள். கன்றுகள் இதனால் சாகின்றன. அதைத் தடுக்கச் சட்டம் செய்யவேண்டும். அரசாங்கத்தார் 'டெய்ரி பாரம்ஸ்' அமைக்க வேண்டும்; பசுக்களின் தீவனத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பாசன வசதியுள்ள இடங்களில் தீவனப் புயிர்களை வளர்க்கலாம். அக்கறை எடுத்துக்கொள்பவர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் சன்மானம் கொடுக்கலாம். இப்போது ஜில்லாக் களில் பால் அபிவிருத்தி கூட்டுறவு கொள்கைகள் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போதுமான அளவிலில் புல் உற்பத்தி செய்யப் பிரயத்தனம் செய்யவில்லை.

விவசாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஐப்பானிய விவசாய முறை கையாளப்படுகிறது. விவசாய டிமாண்ட்ஸ்டிரேட்டர்கள் சரியாக வேலை செய்வதில்லை. ரோடு ஓடுங்களிலுள்ள வயல்களில் மட்டும் விவசாயிகள் செய்ததைத் தாங்கள் செய்ததாக போர்டுகள் தொங்கவிட்டு அநேக இடங்களில் காடாச் செய்கிறார்கள். மந்திரிகளும் அதிகாரிகளும் ரோடில் காரில் போகும்போது, அவர்களுக்கு அது தெரிய வேண்டுமென்பதற்காக அந்த இடங்களை மட்டும் அவர்கள் கவனித்திருக்கிறார்கள். இப்படி வேலை செய்பவர்களின் சம்பளத்தை அரசாங்கத்தார் இப்போது 30 ரூபாய் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது ஒவ்வொரு பிரக்காவிற்கும் ஒரு விவசாய டிமாண்ட்ஸ்டிரேட்டர் இருக்கிறார். இப்போது உத்தியோகத்திற்கு வரும் இளைஞர்கள் உண்மையாக உழைக்கும் மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக இல்லை.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : 'அரசாங்கத்தார் எங்களுக்கு ஏதாவது நிவாரணமளிக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்று அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

***SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** அவர்கள் நன்றாக வேலை செய்யும்படி செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால், திட்டங்களுக்கு என்ன பணம் ஒதுக்கினாலும் பிரயோஜனம் ஏற்படாது. உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு 'யூனிட் ஆப் வர்க்' நிர்ணயிக்க வேண்டும். 'செர்ட்டிபிகேட் ஆப் மெரிட்' பேரில் அவர்களுக்கு 'இன்க்ரிமென்ட்ஸ்' கொடுக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இருக்கிற வேலையில் 1/5 பங்கு வேலையைக் கூட இப்போது உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்வதில்லை. இவர்களுடைய சம்பளங்களுக்கும் சர்க்காரின் திட்டங்களுக்கும் யார் பணம் கொடுக்கிறார்கள்? மக்கள் பணம் கொடுக்கிறார்கள். உபாத்தியாயர் தொகுதியைச் சேர்ந்த 5-6 அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். அவர்கள் உபாத்தியாயர்களின் குறைகளைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு வேண்டுமென்றும் பேசினார்கள். இவர்களுடைய சம்பளங்களுக்காகவெல்லாம் வரிப் பணம் கொடுக்கும் ஏழை மக்களைப்பற்றி யார் பேசினார்கள்? விவசாயி எவ்வளவோ வரிப்பணம் கொடுக்கிறான். மக்கள் விழித்துக்கொண்டால், நாம் எல்லோரும் வீழ்ந்துவிடுவோம். தொண்ணூற்றைந்து சதவிகித மக்கள் வரிப் பணம் கொடுத்துக்கொண்டு, குறைந்த பட்சத் தேவைகள் கூடப் பூர்த்தி செய்யப்படாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நேரடி வரி

5-40
p.m

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

விதிப்பின்படியும், மறைமுக வரிவிதிப்பின்படியும் ஒவ்வொருவனும் இன்றைக்கு எவ்வளவு பணம் வரியாகக் கொடுக்கிறான் என்றும், ஒவ்வொரு வனுக்கும் வரிப் பணம் போக மீதி எவ்வளவு பணம் கிடைக்கிறது என்றும் கணக்குப் போட்டிருக்கிறேன். அந்தக் கணக்கு என்னிடம் இருக்கிறது. இப்போது என்.ஜி.ஓக்களின் பிள்ளைகளுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகையை அரசாங்கத்தார் அளித்திருக்கிறார்கள். ஏராளமாக வரிப் பணம் கொடுக்கும் ஏழை மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்கத்தார் என்ன செய்தார்கள்? சமூகத்தில் பெரும்பான்மை ஏழைப் பிரிவினரை புறக்கணித்துவிட்டு மற்றொரு பிரிவினரையே கவனித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. மத்திய அரசாங்கத்தார் தங்கள் ஊழியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தினார்கள். அதைப் பார்த்த ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்கள் தங்கள் சம்பளத்தையும் உயர்த்தவேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்தார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தார் தங்கள் இஷ்டம்போல் தங்கள் ஊழியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்திவிடுகிறார்கள். நம்மைக் கலந்தாலோசிக்காமல் அவர்கள் அவ்வாறு எப்படிச் செய்யலாம் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இதை நாம் கண்டிக்க வேண்டும். ஒரே ஊரில் இரு அரசாங்கங்களின் ஊழியர்களும் வேலை பரக்கிறார்கள். ஒருவன் 20 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும்போது பக்கத்திலிருப்பவன் அதே வேலைக்கு 40 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறான். இதையெல்லாம் குறித்து யாராவது 'ரிட்பெடிஷன்' போட்டால், அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டியிருக்கும். இம்மாதிரி இதுவரையில் ஐந்து அல்லது ஆறு தடவைகள் மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

DR. A. SREENIVASAN : அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியமைத்தால் போச்சு.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : இது 'டிஸ்கிரிமினேஷன்'. அதைச் செய்யக்கூடாது. இவ்வளவு வரி கொடுத்தும், திரும்பவும் விவசாய வருமான வரிக்கு எந்த விதத்தில் 'ஐஸ்டிபிகேஷன்' இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் கூட முன்பு அரசாங்கத்தில் இருக்கும்பொழுது நினைத்தேன். 'பேலிக்' வரியைக் குறைத்து அதற்கு மேலே விவசாய வருமான வரி போடவேண்டுமென்று நினைத்தேன். 'லாண்டு ரெவின்யூவைக்' Codify செய்து 'கன்ஸாலிடேட்' பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தேன். அப்பொழுது அவகாசம் இல்லை. இப்பொழுது இருக்கிற அமைச்சர் இதைக் கவனிப்பார் என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது நிலத்திற்கு 'லீலிங்' ஒரு பக்கம், மறு பக்கத்தில் விவசாய வருமான வரி, இன்னொரு பக்கத்தில் டீசல் எண்ணெய்க்கு அதிக வரி, கரண்டிக்கு ஸர்சார்ஜ், 'மினிமம் சார்ஜ்' இவைகளையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு உற்பத்தியை எப்படி அதிகமாக்க முடியும்? 'காஸ்ட் ஆப் கல்டிவேஷன்' எவ்வளவு? எல்லாம் அவர்கள் தலையில் தான் வந்து விழுகிறது. காரணம் அவர்களிடம் கண்ட்ரோல் இல்லை. எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருந்துகொண்டு, செய்யமாட்டேன் என்று சொன்னால் அப்பொழுது தெரியும். அவர்கள் பரந்து இருப்பதால், அவர்களை ஏமாற்ற முடிகிறது. உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்க வேண்டுமானால், இவைகளை யெல்லாம் யோசித்துத் தகுந்தபடி எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். இம்மாதிரி உபத்திரவத்தில் இருந்துகொண்டு, எப்படி உற்பத்தியை அதிகரிக்க முடியும்? மத்திய அரசாங்கமும் கூட கொடுத்த அரிசியை நிறுத்தி விட்டது. ராஜ்ய அரசாங்கம் சரியாக எழுதிச் சண்டை பிடித்திருக்கவேண்டும். ரெவின்யூ இலாகா கொடுத்த தவறான புள்ளி விவரங்களை வைத்துக் கொண்டு தான் இப்படி ஆகிவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் புள்ளி விவரங்களைச் சரியாகக் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் அரசாங்கத்தில் இல்லாததால், எனக்கு அவ்வளவாக 'பெவிலிடைஸ்' இல்லை. இருந்தாலும் எனக்குள்ள 'பெவிலிடைஸ்' வைத்துக்கொண்டு நான் சொல்லுகிறேன். அந்தப் புள்ளி விவரம் தவறானது என்று நான் சொல்லுகிறேன். 'எல்லோரும் நல்ல முறையிலே வாழ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நான் அதிக நேரம் பேசிவிட்டேன் என்று நினைக்கிறேன். (ஒரு கணம் அங்கத்தினர் : இன்னும் 10 நிமிஷங்கள் இருக்கின்றன.)

6th March 1958]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : நீங்களும் அரசாங்கத்திற்கு வந்துவிடலாமே ?

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** அது வேறு விஷயம். இந்த 'பட்ஜெட்டிலே' 'சோஷல் சர்வீஸ்', 'மின் வெல்பேர்' என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கெல்லாம் என்ன 'அல்லாட்மெண்டு', எவ்வளவு 'ப்ரொவிஷன்', என்பது தெரியவில்லை. கதரை எடுத்துக் கொண்டால், பூஜ்யம் வைத்திருக்கிறது. 'டாட்ஸ்' வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அநேக விஷயங்களில் சரிவர விவரங்கள் தரப்படவில்லை. அது வேறு டிபார்ட்மெண்டாக நடந்தாலும் கூட அதன் விவரங்களை எடுத்து ஏன் இங்கே போட வில்லை ? தெரிய வேண்டாமா ? கதருக்கு ரூ. லக்ஷம் செலவு என்று சொல்லப்படுகிறது. அது பற்றி இங்கே ஒன்றும் இல்லை. இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டத்தில் " டாட்ஸ் " போடப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் எவ்வளவு 'அல்லாட்மெண்டு', 'ப்ரொகிரஸ்' எவ்வளவு ஆயிற்று என்று விவரங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும். பிளாக் டெவலப்மெண்டு என்று அதற்காக அநேக உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வேலை செய்யமுடியவில்லை. அவர்கள் அதிகமாக ஒன்றும் வேலை செய்வதில்லை. முன்பு ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஒரு ஜில்லா போர்டு இருந்தது. இப்பொழுது ஒவ்வொரு பிரகாவுக்கும் ஒரு போர்டு ஏற்படப் போகிறது. இந்த முறையில் ஊழியர் செலவு அதிகம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. 'சோஷல் ஜன்கேஷன் ஆபீஸ்' என்ற 10, 15 பேர்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இரண்டு செக்ஷனாக வேலை செய்கிறது. ராஜ்ய அரசாங்கம் ஒரு செக்ஷன், மத்திய அரசாங்கம் ஒரு செக்ஷன். ஒவ்வொருவரும் 3, 4 உத்தியோகஸ்தர்கள் போடுகிறார்கள். கதர், கிராமத் தொழில்கள், அம்பர் சர்க்கா என்றெல்லாம் பலவித டிபார்ட்மெண்டுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துச் சரியாக வேலை செய்வதில்லை.

DR. A. SREENIVASAN : சம்பளம் கிடைக்கிறது.

*** SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** ஏதோ நடக்கிறது. இதற்கு நான் யாரையும் குறை கூறவில்லை. ஆனால் 'கன்ஸ்டிரிக்டிவாக்' சொல்லுகிறேன். எல்லாம் 'அன்வீல்டியாக்' இருக்கிறது. யாரையும் குற்றம் சொல்லிப் பயன் இல்லை. குற்றம் 'பார்கியிடம்' இருக்கிறது, ஜனங்களிடம் இருக்கிறது, அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கிறது, அரசாங்க ஊழியர்களிடம் இருக்கிறது, எல்லோரிடத்திலும் இருக்கிறது. பொது ஜனங்கள் ஒன்றிலும் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளுவதில்லை. எல்லோருக்கும் சுயநலம் (selfishness) தான் மேலோங்கி இருக்கிறது. இம்முறையில் நடப்பதா 'ப்ரொகிரஸிவ்' நேஷன் ? இம்மாதிரி நடந்தால் எப்படி 'ப்ரொகிரஸாகும்' ? உலகத்திலே எல்லோரும் மேலே சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் கீழே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். மற்றவர்கள் 'ஸ்ப்ளினிக்' என்றெல்லாம் பறக்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களைப்போல் 5 மடங்கு வேலை செய்தால்தான் அவர்களுக்குச் சமமாக முன்னே முடியும். நாம் இப்பொழுது 5 மடங்கு கீழே இருக்கிறோம். விவசாயத்திலிருந்து அரசாங்க ஊழியர் வரையிலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தில் கோடிக் கணக்கில் செலவு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மைனர் கையில அகப்பட்ட பணம் மாதிரி தான். வருடாவருடும் குறைந்தது 10 முதல் 20 கோடி ரூபாய் வீணடிக்கப்படுகிறது. இவர்களைக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். ஏதோ அரசாங்கத்திற்குச் செய்யக் கூடாது என்ற எண்ணமில்லை. ஆனால் அரசாங்க ஊழியர்களும் அதிகமாக அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையென்றால் பிரயோஜனம் இல்லை. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு 'எழைகளடைய பணத்தைத் தானே நாம் பெறுகிறோம், ஆகையால் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறோம்' என்ற எண்ணம் வரவேண்டும். இந்த நிலைமையில் போய்க் கொண்டிருந்தால், காந்தி அடிகள் வந்தால் கூட ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

DR. A. SREENIVASAN : அதனால்தான் அவர் போய்விட்டார்.

[6th March 1958]

* **SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** திறமையின்மை அதிகமாகப் போய்விட்டது. இம்மாதிரி இருந்தால் நாடு முன்னேற்றம் அடைய முடியாது. தொழில்கள் ‘தரைவ’ ஆகவில்லை. தொழிற்சாலைகள் பரந்த முறையில் கிராமங்களில் அமைக்கப்படவேண்டும். எல்லாம் ஒரே இடத்தில் நகரங்களில் குவியக்கூடாது. நகரங்களெல்லாம் அதிகமாக நகரங்களாக ஆக்கக்கூடாது. அப்படி இருந்தால், ஒருநிதமான முன்னேற்றமும் ஏற்படாது. வசதியில்லாத இடத்தில் தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டால் அங்கே பால், சாணி, எரு, முட்டை, கறிகாய் என்று பல பேர்களுக்குப் பிழைக்க வழி ஏற்படும். படிக்காதவர்கள் அதிகமாக வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி இந்த சபையிலும் சரி, அந்த சபையிலும் சரி, யாரும் பேசுவது கிடையாது. இதையெல்லாம் நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாட்டிற்கு நன்மை செய்வதற்காக நாம் சட்ட சபைக்கு வந்திருக்கிறோம். நமக்கு சனசபையின் செய்துகொள்ளுவதற்காக வரவில்லை. நமக்கு அதிகமாக லைசென்ஸ் கிடைக்கும் என்பதற்கு மட்டும் நாம் இங்கு வரவில்லை. மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகத் தான் நாம் எல்லோரும் இங்கு வந்திருக்கிறோம் என்பதை நினைத்துத் தகுந்த முறையிலே பாரபட்சம் இல்லாமல் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். எங்கே அதிகத் தொந்தரவு இருக்கிறது, எங்கே ஏழ்மை இருக்கிறது, எங்கே அறியாமை இருக்கிறது, எங்கே செல்வம் குவிந்திருக்கிறது, எங்கே வேண்டியது கூட இல்லாமல் இருக்கிறது, எந்த இடத்தில் அதிகமாகச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதையெல்லாம் நாம் ஆராய்ந்து பார்த்துத் தொண்டு செய்ய வேண்டும். விவசாயம், கோசம்புச்சுனை, கைத்தொழில், கிராமப்புனருத்தாரணம், கதர், முதலிய துறைகளில் அதிகமாகக் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். நமது அமைச்சர்கள் ஏதோ கொஞ்சம் செய்துகொண்டதான் இருக்கிறார்கள். எல்லா இடத்திலும் அவர்களே நேரில் பார்க்க முடியாது. அதற்கான திட்டத்தை வகுத்துக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கங்கே இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாடு முற்போக்கில் போகாமல், பிற்போக்கில் தான் போய் கொண்டிருக்கும். நம்முடைய திட்டங்களுக்காக 4,000 கோடி ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறோம், ஆனால் நமக்குப் பலன் கிடைத்திருப்பது ரூ. 280 கோடி தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். மற்றத் தொகை விளைகத் தான் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கும். உலகத்திலிருக்கும் நிலைமை இப்பொழுது அப்படி இருக்கிறது. எங்கே பார்த்தாலும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. எல்லாம் வல்ல இறைவன் நமக்கு அருள் புரிந்து உள்ளே இருந்து தூண்டி நாமும் நன்றாக நடந்தகொண்டு, தகுந்த முறையிலே அறியாமை, ஏழ்மை இவைகளைப் போக்கி உணவு உற்பத்தியை அதிகரித்து சபிட்சமாக வாழவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன். நம் அமைச்சர்கள் ஏதோ செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாகச் செய்யலாம் என்பதற்குத்தான் சொன்னேன். அவர்கள் எப்பொழுதும் சுற்றுப்பிரயாணத்தில் இருந்தால் போதாது. உத்தரவுகள் என்ன ஆயிர்து என்பதையும் கொஞ்சம் இங்கிருந்து கவனிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு இருக்கும் தொந்தரவு, உபத்திரவம் எனக்குத் தெரியும். ‘அவன் கூப்பிட்டால் போனீர்களே, நான் கூப்பிட்டால் மட்டும் வரக்கூடாது’ என்று பார்ட்டிக்காரர்கள் தொந்தரவு செய்வது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருந்தாலும் அவர்கள் 10 நாட்களாவது இங்கிருந்து உத்தரவுகள் நிறைவேற்றப்பட்டனவா, ‘எபிஷியன்ஸி’ இருக்கிறதா என்று பார்த்து சேவை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* **DR. A. SREENIVASAN :** Mr. Chairman, Sir, it looks as though the States of the Indian Union have been reduced to the level of local bodies. We are not at all autonomous in any of our activities though we want to become free in every way. Take, for instance, taxation. It looks as though the Centre is the taxing authority. Some doles are being given to us from time to time, and we depend on the doles practically for everything. Instead of

6th March 1958] [Dr. A. Sreenivasan]

the sales tax, they want to introduce an excise duty on sugar, tobacco and the like and we may get about three crores of rupees. Other items also are likely to be in their list and we may get a little more. What is it that we lose in its place? We lose our incentive. We begin to play a subordinate role in the administration of our own affairs. It looks as though the local Government are in the position of a modern landowner who collects a little rent out of the doles given to him by his tenant. That is the position.

Sir, coming to capital expenditure, for power development and irrigation we have totally to depend on the whims and fancies of the Planning Commission and the Central Government. This type of centralisation will be disastrous in course of time. It will recoil on our own heads unless we set our house in order. I put forward a very strong plea for decentralisation of power. The Centre has practically become a unitary form of Government in the fullest sense of the term. This cannot go on for long. It may go on well so long as the present Prime Minister is there due to his personality and other things. Cracks have taken place in the Indian Union, viz., in the Kerala State. The crack is likely to extend to Tamil Nad in the near future.

SRI P. T. RAJAN : God forbid . . .

* DR. A. SREENIVASAN : Another crack is likely to take place in places occupied by the Maharashtrians. The next crack will be in West Bengal and the Punjab simultaneously. Then the so-called Central Government will be manned only by those people who have got a tribal instinct—Hindi-speaking people have a tribal instinct. You may think that I am an astrologer. But I do not believe in astrology. Taking the recent events into consideration, I feel that it is not possible for any Government to keep us together when there are so many differences. The only method of controlling our sub-continent will be to decentralise power. The Centre should have control over the Defence or External Affairs and things like that. There must be complete provincial autonomy, and Tamil Nad has got its own possibilities and problems which are very peculiar. The Andhra State has got its own problems. No two States have got the same type of problems. Probably for certain purposes, it is all right. A federation will be a much better thing for our mentality. (The Hon. Sri R. Venkataraman : A confederation.) It is a Union. It is not a federation, because members of the federation must be independent. I think ere long they will meet with their nemesis, unless the Party in power tries to understand the mentality of various peoples that inhabit this sub-continent and come to some sort of understanding. They cannot be in power always. Somebody else may come into power, and there may be conflicts between the Centre and the State. In order to avoid all these things, it is better that we become thoroughly autonomous in all matters except Defence and External Affairs.

[Dr. A. Sreenivasan]

[6th March 1958]

6 p.m.

To me the presentation of the State Budget looks as though it is a sort of annual ceremony, which has to be gone through, whether we like it or not. The people who direct the ceremony are at Delhi (the High Priest) and the worldly wise priests of the local Government perform the ceremony. (Sri P. T. Rajan : No, no). What is it that is left to us? We have got land revenue, stamps, and a few other things. The major items of revenue are in the hands of the Centre, like income-tax, estate duty, and what not. It is something like this. One person asks another, ' You get some beaten rice from your house; I get some chaff from my house; we will mix them together and then we will blow the chaff and share the beaten rice '. It is high time that the people of this State, instead of losing their heads in patriotism, tried to understand their own interests and consolidated their position by trying to get as much power as possible from the Centre. If we do not do this in time, we will regret it at our leisure, and that day is not far off, unless we set our house in order now.

Then, I come to taxation. Though I am not an expert in taxation matters, I can say that I was once an agriculturist. I was wise enough to get rid of my land. (Laughter.) Because, even then there was this labour trouble. I was a wise man, as they say. Already the position of the landholder is very precarious. This agricultural income-tax will affect both the big and the small landholders. A greater portion of the income of the big landlord has been cut off. He has to get only forty per cent of the yield. Everything has been done with political ends in view and not because the Government want to do justice to the worker or the tenant. Out of this forty per cent, the landholder has not only to pay land revenue but also this agricultural income-tax. Is this an indirect method of asking the landowner to quit with grace, so that it may lighten the troubles of the Party in power and they may dispose of the lands as they like? I think there is not much difference between the Communists and the Congress Government in this respect. If I am given the option between two things, namely, whether I should be killed inch by inch or I should sit on the electric chair and die immediately, I would prefer to die on the electric chair to being killed inch by inch. This is what the Congress is doing. The Communist comrade is in charge of the electric chair. Any day I prefer the electric chair. A man nowadays has no mental peace at all. Most men have become shaky in their health. (The Hon. Sri R. Venkataraman : You are welcome to make your choice.) (Laughter.) Nemesis will surely overtake the Government. The Government are trying to rob the clothes of the riyot, and they are not going to allow the Government to do so. They will see that they are not robbed further. The difference between the Communists and the Congress is very little. One man says that he is going to kill his opponent inch by inch and the other man says that he is going to kill his enemy by electrocution. Any day death by electrocution is much better than being killed inch by inch. The latter is what the Party in power does.

6th March 1958]

[Dr. A. Sreenivasan]

What did the Congress Party do during the regime of the British? Each Party has got its own technique of consolidating its position. The Party leaders went to businessmen and collected large sums of money for the Party and said, 'Oh; we want to drive the British out.' What did the businessman think? He thought that he was going to get into his hands the business from the Britisher. Now he is shown the exit. The Party kicked the ladder by which they got up. In the last elections they told the tenants, 'We will do everything for you. We will pay you sixty per cent. You can have the whole thing in course of time. But little by little we will completely annihilate the landholder'. Now, what is the position of the landholder? The landholder has been liquidated, or at least is about to be liquidated. What next is the question. Is there anybody else to be liquidated? This is a very peculiar technique which the Party in power has developed. That is, one should kick the ladder by which one rose.

I do not want to talk about the price of diesel oil, because I know that it is likely to be accepted by the bus and lorry-owners to a certain extent. I do not know whether the Government will put their foot down in order to prevent the increase of fares.

I now come to the industrial policy of the Government. Of course, the Government say that the Neyveli Project is coming up and that then there is the soda ash plant, etc. In this connection, I would like to tell the Hon. the Leader of the House one thing about iron ores in Salem about which I have got some personal knowledge. A friend of mine, who is a metallurgist, says that the iron ore of the magnet type, by a process of electrolysis, is reduced to fine iron, and that this is a very costly process. We will not be able to compete with the iron business magnates of North India, where they have got the open hearth. We come to the position of Sweden. Sweden is a small country and their position is the same as ours. Instead of using the superior type of iron for structural purposes, we can use it for hard purposes like making fine instruments for which we want very strong steel. When magnetic iron ore is reduced to steel, it becomes very hard and very useful. Therefore, instead of wasting our energies on the manufacture of structural things, it is better that we concentrate our attention on finer instruments which will be very good. We can compete fairly with Sweden and Switzerland in very many respects.

About handlooms, people have been talking much. I think we are in a vicious circle so far as the handlooms are concerned. At no time can we expect the handlooms to compete with mills. We have got a large number of people in our State who have to live on handlooms only. Therefore, it will be our bounden duty to help to market the handloom products. I think the whole problem has arisen due to our inability to market what is wanted by the customer. We have to take the taste of the market into account and manufacture such things as will sell easily in foreign markets.

6-10
p.m.

[Dr. A. Sreenivasan]

[6th March 1958]

We cannot manufacture towels and ask people somewhere else to take them. In this connection, I would request the Government to consider a suggestion of mine for what it may be worth. If I were a businessman, I would exploit the natural tendencies of certain sections of our community. Take, for instance, the Sindhis. They have settled all over the world. They are excellent salesmen in cloth. If we take that community into confidence, they will do the salesmanship for our handloom clothes. That will go a long way in popularizing our products.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They will make profits.

* DR. A. SREENIVASAN: I think most of them are Gujaratis.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I suppose no cry of North Indian domination will be raised, if the suggestion is accepted.

* DR. A. SREENIVASAN: I say, everybody has got a slogan. The Congress has got its slogans. The Dravida Kazhagam has got slogans. The Dravida Munnetra Kazhagam has got slogans. Everybody has got a slogan. It is his bread and butter. As dispassionate people, we must study this problem. There are some weavers who belong to the Dravida Munnetra Kazhagam also. Even the buyer here cannot stand in the way of our handloom clothes being sold to other countries, even South Africa. (Sri V. V. Ramaswami: There are a large number of weavers in the Kazhagam.) Then, Sir, I shall leave this matter here.

During the last meeting of the Council, the Hon. the Minister for Health gave an assurance that he was going to integrate the Public Health and Medical branches. I do not know why the integration has not taken place so far. Perhaps, the Minister may say that certain unforeseen circumstances have cropped up preventing such integration. The other day, an hon. Member was saying that there was not enough personnel for the Public Health services. Why is it so? If we go into the genesis of the separation of the Medical Department from the Public Health Department, we will find that it was done for political reasons. Before the Justice Party came to power, the Surgeon-General was also the Director of Public Health.

SRI V. V. RAMASWAMI: By whom was separation made?

* DR. A. SREENIVASAN: It was the Raja of Panagal that did it for political reasons.

SRI P. T. RAJAN: I would like to be enlightened on those reasons.

6th March 1958]

* DR. A. SREENIVASAN : There is not much time before me. I will come to your room and tell you a lot of things about it.

SRI P. T. RAJAN : Thank you.

SRI T. PURUSHOTHAM : The House must know the reasons.

* DR. A. SREENIVASAN : It is a long chapter. Let us not waste our time.

MR. CHAIRMAN : You explain it.

* DR. A. SREENIVASAN : The then Surgeon-General was not *persona grata* with the Party in power. There was a European officer, one Major Russel, in the Health Service and he wanted to rise in revolt against the Surgeon-General. He was able to win over the Raja of Panagal to his side. I could give chapter and verse to the whole episode. Ever since, these two departments have remained separate.

SRI P. T. RAJAN : Was he a Justice Party man?

* DR. A. SREENIVASAN : It suited the Justice Party also to do it.

SRI T. PURUSHOTHAM : What was the political sequence?

* DR. A. SREENIVASAN : I was political patronage. Loss of useless people were given jobs.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The House will be thankful if you go over to the next subject. (Laughter.)

* DR. A. SREENIVASAN : I have got certain documents in my possession.

MR. CHAIRMAN : You may change the subject now. (Laughter.)

* DR. A. SREENIVASAN : I wanted to avoid the whole controversy but you asked me to explain. (Laughter.) The only solution to the problem is to integrate the two services. You must do it at once, if you are honest about what you are saying. We have not got enough of people either for the Medical Services or, in a greater degree, for the Health Services. The pay is not attractive enough. In West Bengal, they are started on Rs. 300. The hon. Member Mr. Purushotham said that in Andhra they were paying more. Can we expect a fellow who has spent rupees 10,000 to be satisfied with a pittance of Rs. 200? Even a labourer is able to get so much. You cannot expect a young man to live on air and water. Of course, I admit that the State has contributed something to his study. I suggest the Government

[Dr. A. Sreenivasan] [6th March 1958]

integrate the services and make it incumbent on every Civil Assistant Surgeon, who enters service newly, to undergo training in Public Health for six months and to be prepared to be posted as Health Officer for some time. There will then be no difficulty at all. Also, you must pay these people increased salaries and deprive them of their private practice. An ordinary Civil Assistant Surgeon is entitled to private practice but a Health Officer is not, notwithstanding the fact that he has got the additional qualification of B.S.Sc.

MR. CHAIRMAN : He gets better pay.

* DR. A. SREENIVASAN : After all, it is a pittance of Rs. 100.

SRI P. T. RAJAN : Oh!

* DR. A. SREENIVASAN : In private practice, if he is a bit careful he can make a thousand rupees.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What about a physician?

* DR. A. SREENIVASAN : Civil Assistant Surgeon includes, both. That is the nomenclature used by the Government. We must turn over a new leaf in our approach to this question. Unless integration is immediately made, there will be a lot of trouble and it will have its own repercussions on the Administration also.

6-20 p.m. The hon. Member Mr. Purushotham spoke the other day about rural medical relief. It is neither rural nor medical relief. All the dilapidated, old people with one and a half feet in the grave are rural medical practitioners. There is no doctor in the dispensary. If there is a doctor, there is no drug. If there is a drug, the doctor has no brains to use it. (Laughter.) I have visited some of these. That is why I am saying this. Unless we increase the pay of the doctors and make it incumbent upon them to serve in the rural areas for at least one or two years, there is no salvation. Also, there is no use of posting raw graduates. They must have at least five years' experience. They must be in a position to improvise things in an emergency and attend on cases. Whatever be the difficulty, one can survive for a year or two in rural surroundings. In the olden days, there was, what was called Agency duty or Jail duty. Every person should work in a jail or in an Agency area if he should earn his increment.

There is also another thing. The products of the College of Integrated Medicine are good neither in the western nor in the eastern system. They are something which I am not able to describe. They do not have training either in the Western system of medicine or in the Eastern system of medicine. They must be trained in one or the other system. Even after five years of training in the Medical College, people find themselves quite

6th March 1958]

[Dr. A. Sreenivasan]

inadequate in the matter of training. Now, this sort of mingling the two is very bad; it is not either in the interest of the Government or in the interest of the public. Anyhow, it has been done and there is no use of crying over spilt milk (Laughter). To relieve unemployment, send them to the rural areas. Just as we have earmarked certain kinds and varieties of cloth for the handlooms and the mills, some people should be earmarked for the rural areas. The people coming out of the College of Integrated Medicine might be sent to the rural areas and the problem of rural health would be solved to some extent.

Then, I come to the Electricity Department. There was an old contract between the Madras Electric Supply Corporation and the consumers before it was nationalised. It was that the consumers would be supplied a certain voltage. Now, there is a definite fall in voltage of units used by householders. The lights are dim and the fans do not go fast. At a meeting in Chingleput which the Hon. the Minister for Electricity also attended, it was very dark and they wanted to switch on the lights; the lamps glowed something like glowworms and the filament inside was visible. If the filament inside was visible, it meant low voltage. I, therefore, put it to the Government when the voltage is not maintained according to the old contract—there was a contract between the Electric Supply Corporation and the consumers—there is no justification for maintaining the same old rate. In addition, they are now collecting an electricity surcharge also. In fairness, I ask whether this is correct. The Hon. the Leader of the House said the other day that the Government would be fair to everybody when there was competition between private owners of buses plying between Thiruvottiur and Madras. I want him and the Government to be fair to us also. When the voltage is not properly maintained, they want to levy a surcharge for inefficiency. Therefore, I plead very strongly that as they are not supplying the proper voltage, they should give up this surcharge. That alone will be very fair. Another thing. This voltage cannot be maintained if you go on extending electricity to villages, because you cannot maintain the proper voltage. Therefore, it will be no good doing that, though it may serve the Government as a good piece of propaganda. It is not likely to be of any use to the people.

The last subject I should like to touch upon is the Small Savings Scheme. It has come to our knowledge that there is a considerable amount of harassment by officers engaged in the collection for the Small Savings Scheme. Even during the last War, when collections were made for the War Fund, the officials were rather careful and when complaints were made, they were taken serious notice of. When large amounts are asked to be collected by the local officials, they put all sorts of pressure on the people and one person had actually to borrow money at 9½ per cent to contribute Rs. 500 to the Small Savings Scheme. This

[Dr. A. Sreenivasan] [6th March 1958]

is a very sad tale. I hope the Government will be pleased to issue proper instructions to their officials not to harass people in order to make collections for this Small Savings Scheme.

Thank you very much, Sir.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, at this stage of the discussion and at this hour, I seek your indulgence to make a very few observations in regard to certain comments made by some of the hon. Members, particularly the comment made by the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai with reference to the food production targets and with reference to achievements under the food production programme. Sir, the much-respected hon. Member spoke in all sincerity and earnestness. Just a little while ago, he spoke with full of feelings; and Government will certainly go into some of the points raised by the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar with all respect and deference due to him. The hon. Lady Member spoke in an exhaustive way this time (laughter) and we all listened to her very pleasant speech profitably and if I do not make any reference to some of the points to which she did call the attention of the Government, let her not misunderstand that I have not taken note of those very useful suggestions made by her. I only propose to refer to certain observations made by the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai.

He did warn the Government, Sir, against complacency in the matter of food production programme. I assure him that we are equally anxious that there should be no kind of complacency in this matter. But the target under the Second Plan has been fixed at 12.79 lakhs of tons. Whether it is adequate or not is a different question. Even if it is considered quite adequate for the State, I can assure the hon. Member that I shall not for my part rest content, even when we reach in this State the target of 12.79 lakhs of tons by the end of the Second Plan period. (Hear, hear.) But while assessing the requirements of the State. I am unable to agree with him that we should provide for an average consumption per head of 22 oz. of rice. Sir, that is too much for anyone to consume and if people should be encouraged and enabled to consume only rice and over-eat that, that will not be in the interests of the people themselves. (Laughter.) We must see that people restrict their food requirements to what eminent doctors would prescribe as the quantity that should be eaten by all persons.

When we work out the average, we take into account the children, the adults and all people. The hon. Member Mr. Narayanaswamy Pillai said that this average of 16 oz. was not adequate. Sir, I think it is quite adequate and we must encourage people to take to something else, but rice. In addition to rice, they must eat something more. It is an unsatisfactory practice in the rural areas where people eat particularly rice, and rice only in bulk. We must encourage them to eat more fruits, vegetables, milk and so on.

6th March 1958]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : How could they afford them?

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : We must make them available to them. Apart from it, it is my idea that along with rice, they must be encouraged to eat some wheat also and that they must include wheat also in their food menu. There has been some prejudice against wheat, because it is grown in the North. (Laughter.) In fact, some hon. Members in the other House made mention about it. When we advocate eating of wheat, they state that it is all in the interests of the wheat-growers. That is a matter of fact. Even North India is not self-sufficient in wheat, and we have to import wheat. But there is no difficulty about importing wheat and the price has to be adjusted.

6-30
p.m.

* DR. A. SREENIVASAN : There is one point to be noted here. An ordinary worker can take rice only, adding to it some salt and chilly. If it is wheat, he wants other things also to be added to it. Most of the people have not got the capacity to add them. Therefore, wheat cannot be taken as ordinary food. As it is, if rice is slightly fermented and a little salt and one chilly are added to it, a fellow can eat much of rice but not so wheat.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Similarly, chapathy with some chutney can be taken. It will be quite good and quite nutritious. In this connection, I would like to mention to this House one thing. Sir, I happened to meet some of the political prisoners of the Kazhagam persuasion, when I visited some jails. They complained to me—in the jail half ragi and half rice or cholam are given—that they did not like ragi. I asked them whether it was not nutritious and whether it was not something in addition to rice. They said that they would prefer wheat to ragi or cholam. Therefore, the Government are now issuing instructions that wherever prisoners, whether political or not, prefer wheat to millets, wheat may be supplied in all our jails. That is only by the way. Now, there need not be any alarm or concern when we have worked to a target of 16 oz. per head. But even when we have attained this quantity of 12·79 lakhs of tons, I have said that I could not rest content. We have to guard ourselves against lean years and against failures of monsoon which do occur now and then. I shall not be satisfied, I can tell the hon. Member, even if we produce more than this target in order to guard ourselves against lean years. I am interested in our producers selling rice even outside the State. Not only that. I am interested in our producers producing a good surplus so that they might export rice to other countries. Formerly, rice was exported to other countries in our own marakalams. Formerly, there was a big trade in rice so far as Tanjore district is concerned, but it is not existing now. Those ports flourished because of the rice trade. Rice was exported formerly by sea. Therefore,

[Sri M. Bhaktavatsalam] [6th March 1958]

we take every possible step to encourage the ryot, the peasant, to produce more even to the point of having a big surplus in the State. Several hon. Members expressed their concern about certain trends of legislation. But there are certain things which may become inevitable. Still, the only way out is that the ryot should go forward to increase the yield from his own land. Even when his holding becomes smaller, even when the cost of labour gets higher and even when the cost of cultivation goes higher, the only way is for him to increase the yield from his land and it is only in that way that he could make agriculture worth while. I am glad to tell the House that, in spite of the handicaps from which our ryots have been suffering, they have been responding beautifully and quite well to this intensive drive for increase of food production and they have been increasing the production of foodgrains.

In 1956-57 it has been assessed that 2.03 lakhs of tons of foodgrains were produced over and above what was produced before. For the year 1957-58 the target of additional production is 3.65 lakhs of tons. This is in spite of failures of monsoons to which reference has been made by the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar. In certain other areas where the monsoon had not failed, the production has increased. If in North Arcot and South Arcot districts crops were affected on account of failure of rains, as pointed out by the hon. Member Sri Ramaswami Reddiar, in the Tanjore district crops were affected by excessive rains. But, in spite of that, we do expect a substantial increase in production although it won't come up to our original expectations.

Reference was made to the stopping of the supply of rice from the Centre. The Centre has been supplying rice only for the purpose of supplies to the fair price shops. So far as the City is concerned, during the last few months it was only the costly American rice that was available from the supplies from the Government of India and this rice was being sold in Madras City at 14 annas per measure whereas the price in the market was more or less the same or a little less. Therefore, if supply of this rice is stopped, I do not think that the people would be put to any kind of inconvenience or disadvantage. Although fair price shops have been available and Collectors have opened fair price shops and supplies were made to the fair price shops during the last few months. I may tell the House that in the districts of Salem and North Arcot which are fairly dry, which are not very fertile and where there are no deltaic areas, there have been no fair price shops at all. Although Collectors have been enabled to open fair price shops, no need was found for opening them, and I had no representations that people did want these fair price shops. But, now, after the samba harvest has begun, I have been going round and even in other areas there is no need for these shops. It is fairly certain that at present there will be no need for fair price shops and spoon-feeding. Of course, whenever any need is felt

6th March 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

in any area in the State, the Government will take necessary steps to open fair price shops and in that event, there should be no difficulty in getting necessary supplies from the Centre.

The hon. Member Sri Gajapathy Nayagar spoke yesterday. He was wondering why rice should be permitted to be transported from Tanjore district to Kerala and why rice should be imported from Andhra to Madras. It was six months ago that a food zone was constituted comprising the Southern States of Madras, Andhra Pradesh, Kerala and Mysore. Now, under the zonal restriction, no rice should go out of the zonal area to North India or to other States; nor could rice be imported into the zone from other States except through the Government of India. It is considered that even normally this zone will be self-sufficient, but still whenever rice is required in Kerala, the Government of India do take steps to give them the necessary supplies. Now, Sir, there must be this free movement of rice even within a few States. Hon. Members will certainly remember the days of stringent food control, control of movements, control of prices and so on. I do not think that anyone will wish that these controls should come back. The ryot should be free to produce and free to sell as he desires. That is what we aim at. Therefore, if it is suggested that the transport of rice to Kerala should be banned, that would mean some kind of control. In fact, some of the producers in the Tanjore district have represented to me some time back. With reference to the kuruvai crops, they express their anxiety that the transport of rice to Kerala should be banned. They say that this is largely and mainly sold in Kerala. If it is to be banned, they would be put to difficulty in disposing of the rice that they harvest. In Madras City there are people who are accustomed to Nellore rice. Then, why should it be banned? Of course, if the neighbouring State is largely a deficit area and a large quantity of rice should be transported, then that would be a matter to be looked into. In fact, the Government of Kerala themselves, apart from the speculation indulged in by merchants, proposed to set up a machinery to purchase rice from Tanjore. But this Government expressed their dissent to the Government of India and with the approval of the Government of India, the proposal was dropped. Therefore, I would point out that no serious view need be taken about this reported transport of rice from one State to another. We have produced or are producing as much as this State requires for its consumption. But we have to guard ourselves against bad years. Now, it was pointed out that because the Government of India would not step in and give supplies, this State was put to difficulty. Sir, 2½ lakhs of tons of rice were transported from Madras State to Kerala and very little was got from Andhra Pradesh. From Kanyakumari district about 18,000 tons were transported to the neighbouring Kerala State. In spite of all that, there has been no scarcity. There has been no difficulty about the availability of rice all along. So, whatever might be the accuracy of the statistics to which I refer, there is this

6-40
P.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [6th March 1958]

hard fact that in spite of 2½ lakhs of tons having been transported by rail alone apart from that transported by lorry to Kerala, and very little having been got from Andhra, no scarcity of rice was felt. That would show that we have definitely increased food production.

Then, Sir, there is the question of prices. On the one hand, there are complaints about high prices. On the other hand, there is the worry about the fixation of minimum prices. We cannot have both the worries at the same time. The present worry is only about high prices. So, we need not worry about the other thing. Assurance has been given more than once that whenever the price of agricultural products goes below a certain level, there will be price support; the Government will then step in and take necessary action. Since 1952 there has been a downward trend in the price of rice. So, there need not be a great alarm about the prices. We hear complaints about prices—I hope I will not be mistaken when I say this—more in Houses like this than in other places. The cost of living has gone up. Correspondingly, the price of rice has also gone up. Of course, whenever there is a downward trend in prices, the producer gets worried. We have to look to the interests of the producer also. I, therefore, say that the price of rice in Madras is not very high. In 1952 when there was control of rice, the price was Rs. 13.85 per maund. In 1953, the price ranged between Rs. 22 and Rs. 24.50, in 1954 between Rs. 16 and Rs. 20.50, in 1955 between Rs. 13.75 and Rs. 17.75 and in 1956 between Rs. 14.69 and Rs. 20.83 per maund. In 1957 the price ranged between Rs. 17.50 and Rs. 19.83. Now this year in January and February 1958, the prices were Rs. 17.19 and Rs. 18.75 per maund. If you work out the average for the years 1953-55, it will be about Rs. 18.42 per maund.

Again, Sir, I would like you to compare the prices that are prevailing in this State with the prices in other States today. In Madras it is Rs. 18.29, in Andhra it is Rs. 17.00 per maund, in Bihar it is Rs. 22.25 per maund, in Bombay it is Rs. 22.00 per maund, in Kerala it is Rs. 19.00 per maund, in Uttar Pradesh it is Rs. 20.00 per maund and in West Bengal it is Rs. 24 per maund. Therefore, I say that we do take steps to see that the prices are not on the increase. My only panacea for increase in prices is more intensive drive for increased production. When production increases, prices will automatically come down.

Then, Sir, reference was made to the minor irrigation programme. My hon. Friend Mr. Ramaswami Reddiar also made reference to it. Apart from the bigger schemes referred to, we are paying attention to minor irrigation programme. We have done substantially so far. We have taken up the zamindari tanks, particularly in the districts of Ramanathapuram, Madurai and Tirunelveli and other districts. These tanks have been set right. In the first place, there was the gap between the registered ayacut

6th March 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

and the capacity of the tank. Bearing this in mind, schemes were framed and carried out. Over and above that, we are now taking up the new scheme of desilting of tanks. We have taken it up as an experimental scheme and our Chief Engineer feels quite confident about the prospects of the scheme. Therefore, we are extending the scheme to other districts also. The tube well scheme was taken up as a pilot scheme and we are now extending it to all areas which are suitable for it. The allotment under the minor irrigation programme has been raised to the maximum. We propose to spend about Rs. 80 lakhs under the minor irrigation programme. It does not mean that there is no more need for it. But our main handicap is the shortage of technical personnel. Therefore, Sir, taking into account the personnel that would be available, with all the strain that we can enforce, we have framed a programme, and we are carrying it out in full.

Then, Sir, the hon. Member Sri T. M. Narayanaswamy Pillai pointed out that there was no reference in the Budget speech of the Hon. the Finance Minister or the Leader of the House to the law and order question. If no reference has been made to this question, it should not mean that we underestimate the importance of this question of preservation of law and order. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar : Thirty per cent increase in crimes.) Whatever we do by way of our food programme, whatever we do for food production, whatever we do to provide employment to the unemployed, whatever we do to raise the standard of living of the people, unless law and order is maintained, people cannot lead a happy life. I have seen and I have heard that even in very prosperous countries, which have been enjoying freedom for several years, this law and order question has all its importance, and there is need in those advanced countries, perhaps in proportion to the advance they have made, for having an effective machinery for the preservation of law and order. So, the Government are not unaware of its importance. The hon. Member said just now that there had been an increase in crime. It may look to us like that, wherever crimes occur and murders take place, we read about them in the newspapers. But when we look at the statistics, we come to know the real position. I have been enquiring of so many District Judges in the districts about this. My own impression is that crimes are not on the increase.

6-50
p.m.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : Please refer to 1956 Police Report.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I speak of the present trend. Crimes are not on the increase. This morning my attention was drawn to the fact that in certain areas Prohibition offences and cotton betting offences had become less and that petty theft cases were on the increase. The number may increase, but it has not been prevailing on an alarmingly increased scale. But still, we have to see that crimes are put down and that law and order is perfectly maintained. There have been some unfortunate

[Sri M. Bhaktavatsalam] [6th March 1958]

happenings in the past in certain areas. It is not for me to go into them again, and this House had full opportunities to discuss those happenings. It is very often a very difficult task which this machinery for the preservation of law and order—the Police—have to discharge. But they have been doing it fairly well. I must express my appreciation of the manner in which they have been tackling it in spite of the handicaps and in spite of the very difficult and delicate situations they have had to handle. But, at the same time, I can tell hon. Members that I am not unaware of complaints about certain excesses indulged in by the Police. Government do take a serious view of any excess that may be committed by any of the officers or men, and the Government have been very severely warning all those concerned that they must on no account go beyond the limits and indulge in any kind of excess, whereas at the same time they should use all their efficiency in detecting crimes properly and getting the offenders booked.

I just wanted to mention this lest the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai should think that we are again complacent about this matter and that we are not bestowing all the importance that should be bestowed on this important subject. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 2 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 96. *Notification issued with G.O. Ms. No. 308, Revenue, dated 27th January 1958, regarding exemption of Co-operative Wholesale Stores and District Co-operative Supply and Marketing Societies from sales tax.* [Laid on the table under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939 (Madras Act IX of 1939).]

* 97. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4567, Revenue, dated 11th December 1957, regarding exemption of Co-operative Milk Supply Societies and Unions from payment of sales tax.* [Laid on the table of the House under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939 (Madras Act IX of 1939).]

* 98. *Notification issued with G.O. Ms. No. 183, Home, dated 24th January 1958, regarding reduction of court-fees on applications and petitions presented to the Board of Revenue, Madras, by Harijans.*